

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ
ΤΩΝ ΔΕΙΜΝΗΣΤΩΝ
ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ,

Σὺν ᾧ

ΚΑΙ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ὁ παρὰ τοῦ αἰδεσιμωτάτου
ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΚΩΝΣΤ. ΤΟΥ ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΩΝ

Ἐκφωνηθεῖς.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

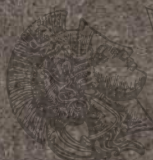
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

(Ὁδῶ Ἐρμού, οἰκία Κ. Παύρη).

ΑΩΜΒ'.

3145

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ
ΤΩΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΩΝ

ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ,

Σὺν ᾤ

ΚΑΙ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ὁ παρὰ τοῦ αἰδουσιμωτάτου

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΩΝ

Ἐκφωνηθεῖς.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

ΑΩΜΒ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ
ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑ

ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΑΘΗΝΑ

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΣΧΙΝΑ

Είς

ΤΟΥΣ ΖΩΣΙΜΑΔΑΣ.

Χαίρετ' αοιδιμοί! οὐ γένος ἀτρεικῆς ὑψόθεν ἐστέ!
Χαίρετε ἐν δαπέδοις λήξιος οὐρανόσ.
Ἕγμεσ πατρίδος ἱρὰ νόον τε φαεινὰ ἔθεσθε,
Δουλιχῶ ἐν βίωτῳ ὄλθον σπειράμενοι·
Ἕγμεσ ἐλεύθερον ᾧ ἀμοι χροὶ νήσατε φᾶρος
Ἄντὶ γε δουλοσύνου, πτάσθε τε ἐσσάμενοι.
Τῷ καὶ Θειοτόκης καὶ Εὐγενίου κλέος ἦν,
Ἄστέρε θεσπεσίῳ, ὑμέας ἀμφέπετον,
Κῦδεά θ' ὑμείων, Ἕλλήνων ἔθνεϊ πολλῶ,
Φοιβάζοντ' ἄεσαν στήθεα Οἰκονόμου.
Οὕπως ὑμέτερον τὸ ΖΩΣΙΜΟΝ οὔνομ' ὀλεῖται,
Ἕλλάδος ἔσ τε μένος οὐρανόωνι μελεῖ!
Οἰχομένη πνοιῆ θ' Ἕλλήνων θυμὸν ἔλατε
Ἄλληλόθρωτον, ἔργ' ἐς ὁμοφροσύνης!
Εὐξόμενοι γὰρ ὄρουσαν ἀλλήεσ ᾧδ' ἐπὶ τύμβω,
Καινὸν Ἀθηναίης ἄστου ἀεζόμενοι.

Ἐκθεσις τῶν κατὰ τὸ Ἱερὸν Μνημόσυνον
τῶν ἀειμνήστων

ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ.

ΑΓΓΕΛΘΕΙΣΗΣ εἰς Ἀθήνας τῆς ἀποβιώσεως Νικολάου τοῦ Ζωσιμᾶ, τελευταίου τῆς ἀειμνήστου ἐκείνης ἀδελφικῆς πεντάδος τῆς μεγαλείως εὐεργετησάσης σύμπαν τὸ τῶν Ἑλλήνων γένος, λόγιοί τινες ὁμογενεῖς, πολλῶν καὶ ἄλλων ἔχοντες ἢ προσδοκῶντες τὴν συγκαταίνεσιν, ἐκ τοῦ προχείρου συνελθόντες παρὰ τῷ **Κ. Γεωργίῳ Ἀ. Μαυροκορδάτῳ**, τῇ δευτέρᾳ μὲν τῆς πέμπτης ἑβδομάδος, **Μαρτίου** δὲ φθίνοντος τῇ τριακοστῇ, τοῦ τρέχοντος ἔτους (αὐμβ'), ἀπεφάσισαν ἵνα τελέσωσιν ἐκ συνεισφορᾶς ἱερὸν μνημόσυνον τῶν μακαρίων ἐκείνων ἀνδρῶν, ἀφ' οὗ λάβωσι καὶ τὴν ἄδειαν τῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς **Γραμματείας** καὶ διώρισαν ἐπιτροπὴν ἐπιμεληθησομένην πάντων τῶν εἰς τοῦτο τεινόντων τοὺς **Γ. Αἰνιᾶνα**, **Γ. Ἀ. Μαυροκορδάτον**, **Γ. Γεννάδιον**, **Μ. Γ. Σχινᾶν**, καὶ **Π. Ἀργυρόπουλον**· εἰς οὓς ἐπέκειντο καὶ ἄλλα μὲν, ἀλλὰ καὶ ῥητῶς ἢ πρόσκλησις τοῦ περικλοῦς διδασκάλου **Κωνσταντίνου** τοῦ **Οἰκονόμου** πρὸς ἐκφώνησιν ἐπιταφίου τῶν ἀναπαυσασμένων· ἔδοξε δὲ ἔτι τοῖς συνελθούσι, τελεσθέντος τοῦ μνημοσύνου, λαβεῖν σχέψιν καὶ περὶ ἀνεγέρσεως μνημείου λαλήσαντος τοῖς ἐπερχομένοις τὴν **Ζωσιμαίαν** ἀρετὴν.

Ταῦτα δὲ πάντα ἐμφαίνονται ἐν τῷ ὑπὸ στοιχείῳ Α. ὧδε μεθύτερον δημοσιευομένῳ γράμματι.

Τῇ οὖν ἐπαύριον ἦλθεν ἡ Ἐπιτροπὴ παρὰ τὸν διδάσκαλον, καὶ τὴν πρόκλησιν προσήνεγκε. Καὶ πρῶτον μὲν καὶ βαθέως εὐχαριστῶν, ἀπεποιεῖτο ὁ ἀνὴρ τὸν ἀγῶνα, τὸ ἀσθενικὸν αὐτοῦ τῆς σωματικῆς ἕξεως προβαλλόμενος· κατὰ μικρὸν δὲ, τῆς αὔρας οἷον ἐπαδούσης τῆς τε ὑποθέσεως καὶ τοῦ ἀρχαίου πολυστεφάνου ἐπιτηδεύματος, προσεπειγούσης δὲ καὶ τῆς εὐρήμονος τοῦ Κ. Γενναδίου προσκλητῆς, ὡς ἵππος στατὸς, δεσμὸν ἀπορρήξας, ἐνέδωκε, καὶ ἔφηνεν ἑαυτὸν ὑπέικοντα πρὸς τὸ κατὰ δύναμιν, ἐὰν μόνον καὶ τῇ Κυβερνήτει συνδόξη. Ἐκεῖθεν ἡ Ἐπιτροπὴ πορευθεῖσα προσεκάλεσεν Ἱεροουργὸν τῆς τελετῆς τὸν σεβασμιώτατον Ἀττικῆς Ἐπίσκοπον, ὅπου καὶ ἐλαλήθη, ὅτι ἔσται ταῦτα σὺν Θεῷ τῇ ἐρχομένῃ Κυριακῇ, πέμπτῃ τοῦ Ἀπριλίου. Ἀνενεγκοῦσα δὲ τὰ πάντα καὶ εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως Γραμματέα, εὔρεν αὐτὸν εὐμενέστατον, ὡς περαιτέρω φανήσεται· πρὸς δὲ καὶ ἐγγράφως τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀπεύθυνε τὰς αἰτήσεις, καθὰ ὑποδείκνυσι τὸ στοιχεῖον Β. Τὸ ἑσπέρας δὲ οἱ ἐπιτροπικοὶ συνελθόντες παρὰ τῷ Κυρίῳ Γ. Α. Μαυροκορδάτῳ, ὅπου καὶ ἡ ἐνότης τοῦ μνημοσύνου ἀνεφύη τὸ πρῶτον, ἐχώρισαν καταλόγους συνεισφορᾶς, ἐν οἷς καὶ αὐτοὶ ὑπεγράφησαν, καὶ ἀπὸ τῆς ὑστεραίας (πρώτης τοῦ Ἀπριλίου) διαδόντες αὐτοὺς πολλαχοῦ, καὶ αὐτοὶ διακομίσαντες ἐπὶ τε τὰ ἀρχεῖα καὶ πρὸς τοὺς ζηλωτὰς ἀπλῶς τῶν καλῶν, ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ τὴν ἔγκρισιν τῆς Κυβερνήσεως ἐγγραφον ἔλαβον, συνέλεγον καὶ παρεσκευάζον τὰ πάντα ἄξια τῆς σεμνοτάτης πανηγύρεως, ὡς παριστῶσιν ὅ,τε τῶν συνδρομητῶν κατάλογος, ἐξ ὧν ἡ πρόσοδος, καὶ ὁ

τοῦ ὄλου δαπανήματος ἀπολογισμός, τὸ Γ. στοιχεῖον ἔχον-
τες ὑπερκείμενον.

Τῆ 2 δὲ Ἀπριλίου ἐξέδωκεν ἡ προδηλωθεῖσα Γραμ-
ματεία τὰ ὑπὸ τὸ Δ δημοσιευόμενα, τὸ μὲν πρὸς τὴν Ἐπι-
τροπὴν, ἀποδεκτικὸν τῶν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἀνενεχθέντων,
τὸ δὲ, πρὸς τὸν διδάσκαλον Οἰκονόμον, ἀγγελτικὸν ἀσπα-
σιωτάτης ἐπικυρώσεως τοῦ κλήρου τοῦ ἐπ' αὐτὸν πεσόντος.

Ἄλλὰ καὶ τῆ 4 Ἀπριλίου ἔγραψεν ἡ Γραμματεία δύο
πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν, δηλοῦσα ὅτι ἀποφάσει Βασιλικῆ 500
δραχμαὶ δοθήσονται εἰς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
Ταμείου διὰ τὸ Ζωσιμαῖον μνημόσυνον, καὶ ὅτι διατάγμα-
τι πάλιν τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Βασιλέως ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας
πενθηρορήσουσι διδάσκαλοί τε καὶ μαθηταὶ πάντες ἀπανταχοῦ
τῆς Ἑλλάδος. Ἐκδίδονται δὲ ὧδε ἐπόμενα καὶ αἱ ἐπιστο-
λαὶ αὗται ὑπὸ τὸ Ε. στοιχεῖον.

Οὕτω συμπνευσάντων, θεῖω ἐλέει, ἐπὶ τὴν αὐτὴν νύσ-
σαν (νύσσα δὲ ἦν ὁ τάφος τῶν μεγάλων εὐεργετῶν) τῶν
τε διάφορον ἄλλως ἐχόντων τὴν γνώμην Ἑλλήνων, καὶ
τῆς αὐτῶν Κυβερνήσεως, καὶ τῆ Ἱερᾶ ἐπιπνοῖα πεμπο-
μένων τῆς ἐλληνισιωτάτης καὶ ἀχραιφνεστάτης καὶ εὐσε-
βεστάτης τῶν ἀποικομένων ἀρετῆς, καθ' ἣν τὴν Ἑλλάδα
καὶ μόνην, ἀλλὰ σώαν καὶ ἀσχιδῆ, διέζησαν πνέοντες,
ἀνέλαμψεν ἡ πέμπτη τοῦ Ἀπριλίου, Κυριακὴ οὔσα ἐβδο-
μάδος τῆς πέμπτης τῶν εὐαγῶν Νηστειῶν, καὶ ἐνδεκάτη
μὲν ἀπὸ τῆς ἐπετείου ἡμέρας τῆς πανελληνίου Ἐπαναστά-
σεως, κατ' αὐτὸ τὸ τοῦ ἔτους ἔαρ, ὡς εὐαγγέλου γεγο-
νότος τοῦ θανάτου τοῖς μακαρίταις, παραμονὴν δὲ ἔχουσα
καθ' ἱλεῶν τινα καὶ ἐνθέως ἐρωτικὴν σύμπτωσιν τὴν τοῦ
δοσίου Ζωσιμαῖ μνήμην, καὶ πέμπτη ὑπάρχουσα πρὸ τῶν
ἀναμνηστηρίων τῆς πολυκλαύστου ἀνακρεμάσεως τοῦ θείου
Πατριάρχου Γρηγορίου, καὶ ἐβδόμη πρὸ τῆς ἀναζωώσεως

Λαζάρου τοῦ μακαρίου φίλου τοῦ Θεανθρώπου Σωτήρος, καὶ ὅλως πανταχόθεν Θεοφιλῆ καὶ ὁσίαν καὶ φιλόανθρωπον ἔχουσα τὴν δορυφορίαν. Καὶ ἐδέχετο δὴ ἀπὸ βαθείας πρωίας ὁ τῆς ἀγίας Εἰρήνης ναὸς, πενθίμως κεκοσμημένος τὰ πρόθυρα, καὶ τὰ κόλυβα τῶν μακαριτῶν ἔχων τοῦ ἱεροῦ προκείμενα, εὐπρεπέστατα παρεσκευασμένα, ἐδέχετο καὶ πλῆθος, καὶ ἄρχοντας, καὶ διδασκάλους, καὶ μαθητὰς, καὶ Ἀρχιερέα μετὰ τοῦ περι' αὐτὸν κλήρου, καὶ γυναῖκας, καὶ παιδιά, καὶ γέροντας, πενθειμονοῦντας μάλιστα τῇ ψυχῇ καὶ κατανευγμένους, καὶ πνῖγος ἐγίνετο ἐν καίταστένω τόπῳ διὰ τὴν συβρόην. Συντελεσθείσης δὲ τῆς ἱερᾶς μυσταγωγίας, ἀντὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἄσματος, ἀνέβη ἐπὶ τὸν ἄμβωνα ὁ διδάτκαλος. Καὶ πρῶτον μὲν τὸ πνιγηρὸν τοῦ ἀέρος, καταπιέζον τὸν πνεῦμονα, διέκοπτε τὴν αὐτοῦ λαλιάν, ἄλλως τε καὶ πρότερον ἤδη ἀσθενικοῦ. Ἐγίνετο δὲ μετὰ καὶ θόρυβος ἐξ ὠθισμοῦ τοῦ λαοῦ καὶ ἐκ νηπίων ἀναβοῆς, παρ' αὐτὸν τὸν ἄμβωνα θυραυλοῦντων ἐν ἀγκάλαις μητέρων· ἀλλὰ τέλος τὸ ἔμφυτον τῷ ῥήτορι σθένος, διέλάσαν τὸν τοιοῦτον συννεφασμὸν, θεοείτης δὲ καὶ ἄλλης διόδου τῷ ἔξωθεν ἀέρι, εἶπεν ἀπὸ στήθους καὶ ἀνεπιδιάττως ὅσα ἀναγινώσκονται μὲν ὑπὸ τὸ Ζ. στοιχεῖόν, (ζώσιμος καὶ ὧδε ὁ φλόγγος!) ἀλλ' οὐπω· αὐτόχρημα, οἷα καὶ ἐλέχθησαν, ἔχουσι ζωγραφεῖσθαι, ἢ μᾶλλον, ἀναποιεῖσθαι λαλητικῶς, τῆς τε χειρονομίας τῆς ἀρχιτέκτονος ὄντα κεχωρισμένα, καὶ τοῦ πολιωτάτου σχήματος τοῦ ῥήτορος, καὶ τῆς φωνῆς, καὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ τοῦ ἰδρύματος, ὃ καταλαβὼν ἐπέιχεν ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος, κύριος οἷον τοῦ ἐκεῖ τόπου καὶ τῆς προσοχῆς τῶν ἀκροῦντων ποιμήν. Καταβάντος δὲ, ἐψάλη τὸ ἱερόν μνημόσυνον, καὶ ἅπαντες τὰς ψυχὰς τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τῷ Θεῷ παραθέμενοι, ἀπεχώρησαν. Ἡ δὲ ἐπιτροπὴ παραγεννομένη

εἰς τὸν οἶκον τοῦ διδασκάλου, εὐχαρίστησεν αὐτῷ, καὶ τὸν λόγον ἠτήσατο εἰς ἐκτύπωσιν, καὶ ἔλαβε μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

Λογοθετηθέντος ἔπειτα τοῦ χρηματικοῦ μέρους τοῦ μνημοσύνου, εὐρέθησαν προσελθούσαι μὲν ἐκ τῶν συνεισφορῶν δραχμαὶ 910, 93 δαπανηθεῖσαι δὲ 596, 49, καὶ τὸ κατάλοιπον, 314, 44, ὡς φαίνεται ἐν τοῖς προμνημονευθεῖσι καταλόγοις. Ἐκδοθέντος δὲ τῆ 9 Ἀπριλίου καὶ τοῦ ἐντάλλματος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ τῶν 500 δραχμῶν παρεκτικοῦ, συμποσοῦται σήμερον τὸ ὄλον παρά τῆ ἐπιτροπῆ πλεονάζον κεφάλαιον εἰς δραχμάς 814, 44 ἀφορμῆ καὶ ὑπόστασις τῶν ἐπισυλλεγητομένων πρὸς ἀνδρῶσιν τοῦ μνημείου.

Τῆ δὲ 20 Ἀπριλίου ἔγραψεν ἡ Ἐπιτροπὴ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὴν ὑπὸ Η. στοιχείον εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν, καὶ οὕτω συγκλείσασα τὰ τοῦ μνημοσύνου, ἀποδίδωσι μὲν διὰ τοῦ παρόντος δημόσιον τὸν λόγον τῶν αὐτῆ πεπραγμένων, ὑμνεῖ δὲ τὸν Δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν, καὶ εὐχεται ἵνα τῆ αὐτοῦ χάριτι καὶ τὸ ἔργον τῆς τοῦ μνημείου ιδρύσεως ὅσον τάχιστα εἰς πέρας ἀχθῆ, τῷ φιλοπάτορι ζήλῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φιλοτιμώτατα συμπροθυμουμένης καὶ τῆς αὐτοῦ Κυβερνήσεως.

Ἀθήνησι τῆ 21 Ἀπριλίου 1842.

Ἡ ἐπὶ τοῦ μνημοσύνου τῶν ἀειμνήστων
Ζωσιμάδων Ἐπιτροπὴ.

Γ. ΑΙΝΙΑΝ

Μ. Γ. ΣΧΙΝΑΣ

Π. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γ. Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ

Γ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ.

Ἐπειδὴ Νικόλαος ΖΩΣΙΜΑΣ, μόνος
 τέως περιῶν τῶν ἀδελφῶν ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ,
 ἀνηγγέλθη ἄρτι τετελευτηκῶς ἐν Νίζνῃ τῇ
 κατὰ Ῥωσίαν, καὶ ἐκλέλοιπε δὴ σὺν αὐτῷ
 ἡ μακαρία ΖΩΣΙΜΑΙΑ πεντάς, ἄνδρες
 πολλὰς καὶ μεγάλας ὠφελείας τῷ γένει πα-
 ρεσχηκότες, οὐδὲν ἀνέκαθεν πνέοντες, ὅτι
 μὴ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐκλείαν τῆς πα-
 τρίδος, ἀφθόνοις τε δαπάναις καὶ προθυμίᾳ
 λιπαρεῖ τὴν Ἑλλάδα εὐερεστήσαντες, τὰ
 μὲν διδασκαλείων πολλαχοῦ τῆς Ἑλλά-
 δος ἐγκαταστάσει, τὰ δὲ καὶ βιβλίων ἐκδό-
 σεσιν, ὅσα γε καὶ ἀριθμεῖν χαλεπὸν, βιβλιο-
 θήκαις τε μὴν καὶ ἀρχαιολογικαῖς συλλο-
 γαῖς τὰς πόλεις πλουτίσαντες, καὶ δὴ καὶ
 τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ εὐσεβῶς καὶ προθυ-
 μως πλεῖστ' ὅσα ἀναθέμενοι μάλιστα, καὶ
 ἄλλως δὲ πολλαχῶς καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ ἐφ'
 ὄλην πεντηκονταετηρίδα τὴν Πατρίδα, ὡς
 οὐδένας ἄλλοι, εὐπεποιηκότες, καὶ πατέρες

καὶ ἀρωγοὶ καὶ κηδεμόνες τοῦ ἀνεγειρομένου
ἔθνους τῶν Ἑλλήνων, ἔτι καὶ τὸν περὶ τῶν
ὄλων ἀναβαλλομένου κίνδυνον ἀριδῆλως
ἀναδειχθέντες·

Ἐδοξε τοῖς Ἀθήνησι λογάσι τῶν Ἑλλή-
νων συνελθοῦσιν ἐπιτελέσαι τοῖς μακαρί-
ταις ΖΩΣΙΜΑΔΑΙΣ δημοσίᾳ μνημόσυ-
νον ἱερόν κατὰ τὸν ἐν Χριστῷ πάτριον νό-
μον, ἐγκρίσει καὶ συνεργείᾳ τῆς ἐπὶ τῶν
Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως
Γραμματείας.

Ἐπιτραπήναι δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ἀνδράσι
πέντε τῶν Ἀθήνησι λογίων ὁμογενῶν, Γε-
ωργίῳ Αἰνισῶνι, καὶ Γεωργίῳ Μαυροκορ-
δάτῳ, καὶ Γεωργίῳ Γενναδίῳ, καὶ Μιχαή-
λῳ Γ. Σχινᾷ, καὶ Περικλεῖ Ἀργυροπούλῳ,
οὓς ἐπιμεληθῆναι καὶ κοσμήσαι τὰ κατὰ
τὴν τελετήν.

Καὶ προσκαλέσαι μὲν αὐτούς, εἰ περ ἕξει, τῶν
ἐπιδημούντων ἀρχιερέων τρεῖς, εἰ δὲ
μή γε, ἓνα μετὰ τεσσάρων ἱερέων καὶ δύο
διακόνων συλλειτουργήσοντας ἡμέρα τα-

κτῆ ἐν τῷ Ναῶ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης πα-
ρακαλέσαι δὲ προσκειμένως καὶ τὸν σοφὸν
πρεσβύτερον Κωνσταντῖνον τὸν ἐξ Οἰκονό-
μων εἰπεῖν ἐπὶ τοῖς Ἀοιδίοις ΖΩΣΙΜΑ-
ΔΑΙΣ ἔπαινον τὸν πρέποντα.

Προσεκκλησιάσαι δὲ τῆς ἱεράς κοινωνή-
σοντας τελετουργίας καὶ τῶν ἐπικηδεῶν
προσευχῶν τοὺς τε Καθηγητὰς τοῦ Πανε-
πιστημίου καὶ τοῦ Γυμνασίου μετὰ τῶν
μαθητῶν πάντων, καὶ τοὺς ἐν ἀξιώμασι τῶν
ὁμογενῶν.

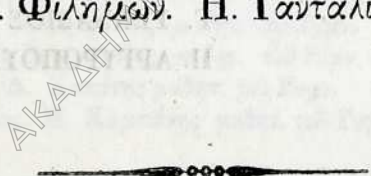
Ἐπιδοῦναι δὲ καὶ ταῖς Ἀθήνησιν ἱεραῖς
Ἐκκλησίαις πάσαις, μνημονεύεσθαι Α-
ΝΑΣΤΑΣΙΟΝ καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΝ καὶ
ΝΙΚΟΛΑΟΝ καὶ ΖΩΗΝ καὶ ΜΙΧΑΗ-
ΛΟΝ ἐν ταῖς θείαις Μυσταγωγίαις εἰς ἐπή-
κοον πάντων.

Τούτων δὲ γενομένων, σκέφασθαι καὶ
περὶ μνημείου ἀνεγέρσεως ἀξίου τῆς ΖΩ-
ΣΙΜΑΔΩΝ ἀρετῆς, ἧς ἐπιδεικνύμενοι διε-
τέλεσαν, ὅπως ἅπασι κατάδηλον γένηται,

ὅτι τὸ τιμᾶν τοὺς ἀγαθοὺς πατριῶν τῆ
Ἑλλάδι.

Γέγραπται Ἀθήνησιν, ἐν ἔτει σωτηριῶ
αωμβ' μηνὸς Μαρτίου λ'.

Γεώργιος Αἰνιάν. Μιχαήλ Γ. Σχινᾶς.
Γεώργιος Γεννάδιος. Κ. Δ. Σχινᾶς. Φίλιπ-
πος Ἰωάννου. Ἀ. Σ. Μάμουκας. Θ. Μανού-
σης. Ν. Ρενιέρης. Γ. Κ. Τυπάλδος. Γ. Ἀ.
Μαυροκορδάτος. Ν. Λεβαδιεύς. Γ. Δοκός.
Κ. Θ. Κολοκοτρώνης. Π. Ἀργυρόπουλος.
Κ. Ν. Δόσιος. Δ. Γ. Σούτσος. Ἀ. Ρ. Ραγ-
καβῆς. Ν. Ἀ. Μαυροκορδάτος. Ἰ. Κοκ-
κῶνης. Ἰ. Φιλήμων. Ἡ. Τανταλίδης.

B.

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδύσεως Β. Γραμματεία, τῆς Ἐπικρατείας.

Διορισθέντες οἱ ὑποφαινόμενοι μέλη Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐκτέλεσιν μνημοσύνου τῶν ἀειδύμων Ζωσιμάδων γεννησομένου τὴν προσεχῆ κυριακῆν, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ ἐσωκλείστου, ἐξαιτούμεθα τὴν ἔγκρισιν καὶ ἄδειαν τῆς Βασιλικῆς ταύτης Γραμματείας, καὶ ἰδίᾳ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Διδασκάλου Κυρίου Οἰκονόμου εἰς ἐκφώνησιν τοῦ ἐπιταφίου λόγου.

Ἀθήνησι τῇ 31 Μαρτίου 1842.

Οἱ εὐπειθέστατοι

Γ. ΑΙΝΙΑΝ

Γ. Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ

Μ. Γ. ΣΧΙΝΑΣ.

Γ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Π. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Γ.

Ἀπολογισμὸς τῶν καταβληθέντων καὶ δα-
πανηθέντων περὶ τὸ ἱερόν μνημόσυνον
τῶν αἰοιδίμων ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ.

Καταβολαί.

	Δρ.	Λ.
Ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις τῆς Α. Μ.	500	
Ἀργολίδος Κύριλλος.	25	
Ἀρσένιος Ἀρχιμανδρίτης.	5	
Ἀναγνωστάκης.	5	
Α. Ν. Οἰκονόμος.	2	
Α. Π. Ραγκαβῆς.	12	
Α. Μάμουκας.	12	
Ἀθ. Γ. Κωστόπουλος.	10	
Α Δ. Νεροῦτσος μαθητ. τοῦ Γυμν.	3	
Ἀπόστολος Ζ. Γεωργίου.	1	
Ἀντώνιος Μαυρομάτης μαθητ. τοῦ Γυμν.	5	
Ἀθανάσιος Σκαμπάβιας μαθητ. τοῦ Γυμν.	6	
Ἀγγελῆς Δ. Καπότης μαθητ. τοῦ Γυμν.	2	
Ἀλέξανδρος Μ. Καμπάνης μαθητ. τοῦ Γυμν.	5	
Βέλιος.	5	
Βυζούλας.	3	
Γ. Γεννάδιος.	25	
Γ. Ἀ. Μαυροκορδάτος.	12	
Γ. Σταῦρος.	12	
Γ. Βιώνης.	5	
Γρηγ. Μάνδρας Μιτυληναῖος.	3	
Γ. Ἀ. Βοῦρος.	5	
Γ. Παπατολιώτης μαθητ. τοῦ Γυμν.	5	
Γεώργιος Κωνσταντινίδης μαθητ. τοῦ Γυμν.	6	

Γ. Ἀ. Βακαλόπουλος.	5
Γ. Ἀναγνώστου Ἡπειρώτης μαθητ. τοῦ Γυμν.	2
Γρηγ. Παππαδόπουλος.	5
Γεώργιος Ὑψηλάντης μαθητ. τοῦ Γυμν.	1
Δομνάνδος.	10
Δραγούμης.	5
Διονύσιος Βούλσος.	12
Δοῦλας.	2
Δ. Γ. Σούτσος.	12
Δημήτριος Μαυρίκης μαθητ. τοῦ Γυμν.	20
Δημήτριος Φωτιάδης μαθητ. τοῦ Γυμν.	5
Δημήτριος Ἀλέκου μαθητ. τοῦ Γυμν.	5
Δημήτριος Κ. Χ. Νικολάου μαθητ. τοῦ Γυμν.	3
Δημήτριος Παγωνίδης μαθητ. τοῦ Γυμν.	3
Δανιὴλ Κωνσταντινίδης ἐκ Βάρνης μαθ. τοῦ Γυμν.	2
Δ. Ν. Ῥάπτου Σπετσιώτης μαθητ. τοῦ Γυμν.	5
Δ. Κ. Βενέτιος Κεφαλλήν μαθητ. τοῦ Γυμν.	6
Εὐβοίας Νεόφυτος.	10
Ἐ. Σίμος.	3
Εὐστράτιος Σκαναβῆς μαθητ. τοῦ Γυμν.	4
Ζοχιὸς	3
Ἡ Κυρία Χατσοπούλου.	15, 45
Ἡ. Τανταλίδης.	5
Θήρας Ζαχαρίας.	10
Θ. Φαρμακίδης.	5
Θεοφάνης Σιατίστειός.	6
Θ. Μανούσης.	12
Θρασύβουλος Περίδης μαθητ. τοῦ Γυμν.	2
Ἰ. Τυπάλδος.	5
Ἰ. Φιλήμων.	20
Ἰ. Ψαθάς.	6
Ἰ. Βούρος.	10
Ἰσχύμαχος.	5
Ἰ. Γ. Σεμπτέλλος μαθητ. τοῦ Γυμν.	4
Ἰ. Παεπάτης μαθητ. τοῦ Γυμν.	5
Ἰ. Νικολαΐδης μαθητ. τοῦ Γυμν.	2

Ἰ. Αὐ. μαθητ. τοῦ Γυμν.	3
Ἰφικράτης Τεπεγκιώζης μαθητ. τοῦ γυμν.	4
Κριεζῆς.	15
Κ. Δ. Δόσιος.	12
Κόμης Ῥώμας.	22, 32
Κ. Πέτσάλης.	12
Κ. Ζωγράφος.	12
Κ. Νέγρης.	12
Κ. Κολοκοτρώνης.	12
Κόνιαρης.	5
Κ. Κοκκώνης.	12
Κλεάνθης.	20
Κωνσταντῖνος Κωντογόνης.	12
Κ. Πλατύς.	12
Κ. Κλονάρης.	12
Κ. Ἡρακλείδης	5
Κ. Νεστορίδης μαθητ. τοῦ Γυμν.	5
Κ. Διομήδης.	5
Κ. Γ. Οἰκονομίδης.	6
Κ. Γ. Μαντέλας μαθητ. τοῦ Γυμν.	5
Λουκάς Μ. Ζερλέντης μαθητ. τοῦ Γυμν.	5
Μ. Σοῦττος.	18
Μ. Γ. Σχινᾶς.	12
Μάμουκας.	3
Μποτλῆς.	5
Μαρινάκης.	5
Μελᾶς.	5
Μινωῖτος μαθητ. τοῦ Γυμν.	6
Ν. Ἀ. Μαυροκορδάτος.	12
Νικόλαος Χορτάκης.	10
Νάρκισσος Μορφεύς.	5
Ν. Δημητρελλῆς Μιτυληναῖος μαθ. τοῦ Γ.	5
Ν. Α. Γεράσης μαθητ. τοῦ Γυμν.	3
Νικηφ. Ἱεροδιάκονος Λέσβιος μαθ. τοῦ Γ.	2
Νεάνης Μιτυληναῖα.	
Ξανθόπουλος.	3

Ξενοφῶν Γ. Καραπαναγιώτης μαθητ. τοῦ Γ.	1
Πρῶν Δαμαλῶν Ἰωνᾶς.	10
Π, Ἡπίτης.	10
Π. Καλλιγᾶς.	12
Π. Ἀργυρόπουλος.	12
Παπαρηγόπουλος.	5
Π. Τυπάλδος.	6
Π. Στροῦμπος.	5
Πιτσιπίδης.	5
Π. Παπαζαρερόπουλος μαθ. τοῦ Γυμν.	1
Παναγιώτης Ν. Ῥαζῆς μαθ. τοῦ Γυμν.	5
Πάτροκλος Μ. Ῥαυτόπουλος μαθ. τοῦ Γυμν.	4
Παναγῆς Φωκᾶς Κεραλλῆν μαθ. τοῦ Γυμν.	4
Σελασίας Θεοδώρητος.	10
Σταῦρος.	12
Σ. Πήλληκας	10
Σ. Δάρας.	5
Σοφοκλῆς Κ. Οἰκονόμος.	12
Σ. Δ. Βεῦρος.	12
Σκουλούδης.	10
Σαμουράτης.	10
Σιλίβεργος.	12
Σ. Ἄ Σίμος.	5
Σ. Γ. Τσίμας μαθ. τοῦ Γυμν.	2
Σωτήριος Γιακῶβης μαθητ. τοῦ Γυμν.	1
Σπυρίδων Ν. Χαρμοῦκης Ζακύνθιος μαθ. τοῦ Γ.	3
Ἰδρας Γεράσιμος.	6
Φιλόθεος Οἰκονομόπουλος.	3
Φλογαίτης.	5
Χ. Βύρας.	6
Χ. Ζῶτος.	5
Χαρδῆμος Δραγάτης.	5
Χαρίτων Παπα-Ἀθανασίου μαθητ. τοῦ Γυμν.	2
Χρήστος Στανκίου Μηχαῆλος	1
Χριστόδουλος Ἰωαννίδης μαθητ. τοῦ Γυμν.	5

Ἄρ. 13409

815

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ.

Πρὸς τοὺς Κυρίους Γεώργιον Αἰνιᾶνα, Γεώργιον Α. Μαυροκορδάτου, Μιχαὴλ Γ. Σχινᾶν, Γεώργιον Γεννάδιον, καὶ Περικλῆν Ἀργυρόπουλον, τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τελέσεως ἱεροῦ μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ζωσιμάδων.

ΤΑ δόξαντά τισι τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ φιλογενεῖα καὶ λόγοις διαπρεπόντων ὁμογενῶν, κατὰ τὴν προᾶξιν τὴν ὑπ' αὐτῶν ὑπογραφείσαν τῇ 30 τοῦ παρελθόντος μηνὸς καὶ ἐν τῇ αἰτήσει Ὑμῶν α'. Ἰσταμένου ἐπισυναφθεῖσαν ἐν ἀντιγράφῳ, ἀποδεχόμεθα πληρέστατα κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον προθύμως, καθ' ὅσον ἡ τῶν εἰρημένων ἐγγράφων ὑπόθεσις ὑπάρχει καὶ πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἀοιδίμων Ζωσιμάδων, τῶν τοὺς Ἕλληνας κοινῇ τε καὶ ἰδίᾳ εὐεργετησάντων, πρεπωδεστάτη, καὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἄξια εἰς δεῖγμα ὀφειλομένης πρὸς τοὺς Εὐεργέτας εὐγνωμοσύνης.

Ἐφ' ᾧ, ἐπινεύσει καὶ ἀδεία τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως καὶ Κυρίου ἡμῶν, ἐκδιδόντες διὰ τοῦ παρόντος τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην ἔγκρισιν, ἐπειγόμεθα πρόθυμοι ἵνα εἰδοποιήσωμεν Ἑμᾶς συγχρόνως, ὅτι, καὶ κατὰ τὴν αἴτησιν Ἑμῶν, καὶ κατὰ τὸ εἶκος, ἐπεστείλαμεν ἰδίως ἔγγραφον πρὸς τὸν Λίδεσιμώτατον Πρεσβύτερον Κύριον Κωνσταντῖνον τὸν ἐξ Οἰκονόμων, τὸν καταλλήλως ὑφ' Ἑμῶν παρακληθέντα εἰς ἐκφώνησιν ἐπαίνου ἀξίου ἐπὶ τοῖς ἀοιδίμοις Ζωσιμάδαϊς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἀπριλίου 1842.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
 Ἰ. ΡΙΖΟΣ.

Περὶ τῆς τελετῆς ἱεροῦ μνημοσύνου
 ὑπὲρ τῶν ἀοιδίμων Ζωσιμάδων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Πρὸς τὸν Αἰδουσιμώτατον Πρεσβύτερον Κύριον Κων-
σταντῖνον τὸν ἐξ Οἰκονόμων.

Η ἀρτίως διαδοθεῖσα ἐνταῦθα εἰδήσις τῆς ἀποβιώσεως Νικολάου τοῦ Ζωσιμά, τοῦ μόνοῦ ἐκ τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ζωσιμάδων ἐπιζήσαντος μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν, ἐλύπησε τοὺς Ἕλληνας, τοὺς κοινῇ τε καὶ ἰδίᾳ πολ- λά καὶ μεγάλα παλυτρόπως εὐεργετηθέντας ὑπὸ τῆς ἀειμνήστου ἐκείνης ἀδελφότητος.

Τινὲς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ φιλογενεῖα καὶ λόγοις δια- πρεπόντων ὁμογενῶν, συνελθόντες, ἔκριναν, καὶ πρὸς μνή- μην τῶν ἀοιδίμων αὐτῶν εὐεργετῶν πρεπωδέστατον, καὶ τοῦ εὐγνώμονος Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἄξιον εἰς δεῖγμα εὐγνωμο- σύνης ὀφειλομένης τοῖς εὐεργέταις, ἵνα τελεσθῇ δημοσίᾳ καὶ κατὰ τὸν πάτριον τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας νόμον, ἱερὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γεγονότων ἀδελφῶν Ζωσιμάδων, οἵτινες, διανύσαντες ὅλον

τὸν ἑαυτῶν βίον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων, ἀνεγράφησαν δι' ἀνεξαλείπτων χαρακτήρων Εὐεργέται ἀπαξάπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους· παρακληθῆ δὲ ἡ ἑμετέρα Αἰδεσιμότης εἰς ἐκφώνησιν λόγου ἐπαινετικοῦ τῶν ἀοιδίμων ἀνδρῶν, ὑπὲρ ὧν τελεσθήσεται τὸ μνημόσυνον, κατὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν (Ὡ. Ἰσταμένου), ἡμέραν τακτὴν πρὸς τελετὴν τοιαύτην.

Εἰδοποιηθέντες περὶ τούτου ὑπὸ τῆς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Ἱεροῦ μνημοσύνου ἐπιμεληθησομένης πενταμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἀπεδέχθημεν πληρέστατα τὰ δόξαντα τοῖς εἰρημένοις φίλοις τῆς ἀρετῆς ἀνδράσι, κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον προθύμως, καθ' ὅσον ἐγνώμεν, ὅτι οἱ μνήμην αἰδίου τῆς αὐτῶν ἀρετῆς καταλιπόντες Ζωσιμάδαι, ἔξουσιν ἄξιον ἱερὸν ἐπαινέτην Κωνσταντῖνον τὸν ἐξ Ὀικονόμων, τὸν ἐπὶ λόγοις καὶ ἐπὶ κηρύγμασιν Ἱεροῖς διαπρέποντα ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἀγία, Ἀποστολικῇ, Ὀρθοδόξῳ, Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐπινεύσει δὲ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως καὶ Κυρίου Ἡμῶν, ἐκδιδόντες ἤδη τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην ἔγκρισιν, ἐπειγόμεθα πρόθυμοι, ἵνα γνωστοποιήσωμεν αὐτὸ τοῦτο καὶ πρὸς τὴν ἑμετέραν Αἰδεσιμότητα·

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἀπριλίου 1842.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας

Ἰ. ΡΙΖΟΣ.

Περὶ τῆς τελετῆς Ἱεροῦ μνημοσύνου ὑπὲρ
τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀδελφῶν
Ζωσιμάδων.

Ἄρ. 13465

845

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ.

Πρὸς τὴν Πενταμελῆ Ἐπιτροπὴν, τὴν ἐπιτετραμμένην ἤδη τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τελέσεως Ἱεροῦ μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ζωσιμάδων.

ΜΕΤΑ τὰ ἐπισταλέντα εἰς ὑμᾶς διὰ τοῦ ἐπισήμου ἐγγράφου 2. ἱσταμένου, προσεπιστέλλονται καὶ τὰ ἑξῆς.

Ὁ Μεγαλειότατος Βασιλεὺς καὶ Κύριος ἡμῶν δι' Ἐψηλῆς Βασιλικῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀρ. 775, ἠδύοκησε νὰ διατάξῃ νὰ δαπανηθῶσιν ἀπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου 500 (πεντακόσια) δραχμαὶ διὰ τὸ ὑπὲρ τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀδελφῶν Ζωσιμάδων Ἱερὸν μνημοσύνον. Τὰ χρήματα ταῦτα θέλουσι δοθῆ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τακτικῇ ἀποδείξει, προσαρτηθεῖσα εἰς τὸ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθησόμενον χρηματικὸν ἔνταλμα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἀπριλίου 1842.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας

Ἰ ΡΙΖΟΣ.

Περὶ τῆς τελετῆς τοῦ ὑπὲρ
τῶν ἀοιδίμων Ζωσιμάδων
Ἱεροῦ μνημοσύνου.

Ἀρ. 13465 καὶ 13466

845

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Πρὸς τὴν πενταμελῆ Ἐπιτροπὴν τὴν ἐπιτετραμμένην ἤδη τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Ἱεροῦ μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ζωσιμάδων.

ΚΑΘ Ὑψηλὸν Βασιλικὸν Διάταγμα, σήμερον ἐκδοθέν, ὁ Μεγαλειότατος Βασιλεὺς καὶ Κύριος ἡμῶν ηὐδόκησε νὰ διατάξῃ νὰ πενθηφορήσωσιν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας πρὸς μακαρίαν τῶν ἀοιδίμων Ζωσιμάδων μνήμην, οἱ Καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ τοῦ Β. Πανεπιστημίου, καὶ οἱ Καθηγηταί, Διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ τῶν Γυμνασίων καὶ τῶν λοιπῶν Σχολείων τοῦ Κράτους.

Τὸ πένθος διὰ τοὺς ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ διαμένοντας ἀρχεται ἀπὸ τῆς αὔριον· οἱ Κύριοι, ὅτε Πρύτασις τοῦ Β. Πανεπιστημίου καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις Γυμνασιάρχης, εἰδοποιη-

θησαν περί τούτου, και ἐγνωστοποιήθη συγχρόνως εἰς αὐ-
 τοὺς, ὅτι ἡ πένθιμος ταινία θέλει δοθῆ ὑπ' ὑμῶν, τῶν
 ἐπιτετραμμένων τὴν φροντίδα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ μνη-
 μοσύου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἀπριλίου 1842.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας

Ἰ. ΡΙΖΟΣ.

Περὶ πένθους

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΛΟΓΟΣ
ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΟΦΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΩΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΩΝ

ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ.

(Ἐξεφωνήθη τῷ 1842 Ἀπριλίου 5, τῇ Ε΄ Κυριακῇ τῶν νη-
στευῶν, Ἀθήνησιν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης).

« Διήλθε » εὐεργετῶν » (Πράξ. Ι. 38.).

Ζ. ἁ. **Τ**ΩΝ ἀοιδίμων Ζωσιμάδων ἐπιτελοῦμεν σήμερον τὸ μνημόσυνον. Ὅσιον, ἀδελφοί, τὸ καθήκον καὶ ἱερὸν, καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη δικαία καὶ χριστιανικὴ, καὶ μάλιστα τοῖς ὀρθοδόξοις Ἑλλῆσι πρέπυσα. Ποθοῦσι τοὺς τελευτήσαντας εὐεργέτας οἱ εὐεργετηθέντες, καὶ δάκρυ θαλερὸν ἐπισπένδουσιν εἰς τὸν τάφον καὶ τὴν μνήμην αὐτῶν, ὡς φόρον εὐγνωμοσύνης· ἀλλὰ καὶ συνοδεύουσιν αὐτοὺς δι' εὐχῶν, καὶ συμπροπέμπουσιν εὐλαβῶς εἰς τὴν ἄνω ζωὴν ἐκδημήσαντας. Διὰ ταῦτα, μέλις τοῦ τελευταίου τῶν Ζωσιμάδων ὁ θάνατος ἐκηρύχθη, καὶ ἡ μνήμη τῆς ὅλης τῶν εὐεργετῶν ἀδελφότητος εὐλογεῖται πανδήμως. Καὶ πανήγυρις εὐαγῆς συγκροτεῖται, καὶ σύλλογος ἀριπρεπῆς συναθροίζεται καὶ σεβάζμιος. Ἦδη καὶ θυσία ἀναίμακτος

ὑπὲρ τῶν μακαρίων αὐτῶν ψυχῶν τελεσιουργεῖται, καὶ εὐχαὶ καὶ δεήσεις ἱλαστήριοι πρὸς Θεὸν ἐκφωνοῦνται, καὶ θυμίαμα λατρείας εἰς τὸ θεῖον τέμενος ἀνακαίεται, καὶ λαμπρὰ σελαγίζει φωτοχυσία, καὶ λαὸς βαρὺς αἰνοῦσι τὸν Κύριον. Ἐπιλαμπρύνει δὲ τὴν ἱερὰν σύναξιν καὶ θεῖα τις εὐδοκία, καθ' ἣν τὴν σήμερον ἡμέραν διετάχθη ἡ τοῦ μνημοσύνου τελετὴ, ὁπότε μετὰ τῆς μνήμης τῆς ὁσίας Μαρίας γεραίρει ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τὴν ὁσίαν κηδεύσαντος ἱερωτάτου ἐν Πατρᾷσι Ζωσιμᾶ, ὡς ἂν συμπαρόντος μεθ' ἡμῶν καὶ συνικετευόντος καὶ τοῦ θεοῦ Πατρὸς ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως τῶν δμωνύμων Ζωσιμάδων. Φαίνεται δὲ πῶς καὶ ὁ καιρὸς τὸ πολυπληθὲς τῆς ὁμηγύρευος ὠραίων. Ἔαρος ὦρα, καὶ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν, ὡς ἀπὸ σίμβλων, τῶν οἰκιῶν ἐκχυθέντα συνέδραμον, ὡς ἂν μέλισσαι, προσπετόμενα βοτρυδῶν εἰς τὰ οὐράνια ἄνθη τοῦ Παραδείσου τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡμᾶς ἀνέστητεν ἡ ἀγάπη, καὶ πάρεσμεν ληθμονήταντες καὶ τοῦ γήρωσ καὶ τοῦ σώματος τὴν ἀσθένειαν, προθύμως λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τῇ κατὰ δύναμιν φωνῇ περιβομβοῦμεν εἰς τὴν στεφανουμένην μνήμην τῶν ἐν Χριστῷ ἀναπαυθέντων Ζωσιμάδων, καὶ διηγούμεθα τὴν αὐτῶν ἀρετὴν εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ὠφέλειαν τῶν ζώντων ὁμογενῶν. Σεμνότατον τὸ ἐγγεῖρημα καὶ σπουδαῖον, ὁμολογοῦμεν καὶ πολὺ τὴν ἡμετέραν ἀδυναμίαν ὑπερτερεῖ ἡ τοῦ λόγου ὑπόθεσις. Ὅθεν καὶ ἡ φιλανθρωπία τῶν προσκαλεσαμένων καὶ τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήτεως ἡ διάταξις ἐξ ὀλίγων ἡμερῶν ἐποίησατο τὴν πρόσκλησιν, εἶον ἀπολογίαν εἰς ἡμᾶς ἀπολείπουσα τὸ ἀπαράσκευον καὶ ἀνέτοιμον. Ἀλλ' ὁ ἐνισχύων τοὺς κεκμηκότας, καὶ διδοὺς βῆμα τοῖς εὐαγγελιζομένοις δυνάμει πολλῇ, δῶν καὶ μοι λόγον ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου, καὶ καταρτίσαι τῶν

χειλέων μου τὸν φθόγγον ἐν Ἐκκλησίᾳ λαοῦ, ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων, εἰς αἴνεσιν καὶ δόξαν τοῦ προσκυνητοῦ καὶ παναγίου αὐτοῦ ὀνόματος.

§ β'. «Διῆλθεν εὐεργετῶν». Οὕτως ὁ θεὸς Πέτρος ὑμνήσῃ κηρύττων τὸν θεάνθρωπον Σωτῆρα τοῦ κόσμου «Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ Θεὸς πνεύματι ἁγίῳ καὶ δυνάμει ὅς διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου». Καὶ τοῦτο τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης λαμπρότατον γνώρισμα διέταξεν αὐτὸς ὁ τοῦ κόσμου Σωτῆρ εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ μαθητάς, τὴν εὐεργεσίαν. «Ἄγαθοποιεῖτε, ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. — γίνεσθε οὖν οἰκτίρμοι, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρων ἐστίν» (α). Ταύτην, ἀδελφοί, τὴν ἐντολὴν τῆς ἀγαθοεργίας ὁρεῖται πᾶς χριστιανὸς τὸ κατὰ δύναμιν ἐκτελεῖν, μιμούμενος τὸν ὑψίστον τοῦ παντός εὐεργέτην, ἐφ' ὅσον διαβαίνει τοῦ προσκαίρου τούτου βίου τὸν δρόμον καὶ ταύτην ἐπλήρωσαν καὶ οἱ ἀοιδίμοι Ζωσιμάδαι, τοὺς ὁποίους σήμερον τιμῶμεν ὡς εὐεργέτας. Καὶ αὐτὸς, ὁ τῆς Ζωσιμαίας ἀικογενείας πεντάδελφος ἀριθμὸς, ὡς πιστὸς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ δούλος καὶ λάτρης καὶ μιμητής, «διῆλθεν εὐεργετῶν». Ἔστι δὲ τὸ εἶδος τῆς πρὸς τὸν πλησίον εὐεργεσίας διπλοῦν τὸ μὲν περὶ τὸ σῶμα, τὸ δὲ περὶ τὴν ψυχὴν. Τὸ τρέφειν καὶ πετιζεῖν πεινῶντας καὶ διψῶντας, ἐνδύειν τοὺς γυμνοὺς, φιλοξενεῖν τοὺς ξένους, ἐπισκέπτεσθαι νοσοῦντας καὶ πεφυ-

λακισμένους, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἔργα φιλανθρωπίας, ἀνηκουσίως κυρίως εἰς τὴν σωματικὴν πρὸς τοὺς χρήζοντας ἀδελφούς διακονίαν. Τὸ δὲ συνεργεῖν εἰς τὴν ὀρθὴν τοῦ πλησίον παιδείαν καὶ ἀγωγὴν, καὶ γνῶσιν τῆς ἀληθείας, καὶ καταρτισμὸν ἡθῶν, καὶ σωτηρίαν ψυχῶν, καὶ στήριξιν τῆς πίστεως καὶ τὴν αὐξήσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὸν πνευματικὸν ἀναδεικνύουσιν εὐεργέτην, ὅστις τοσοῦτον ὑπερτερεῖ τὸν σωματικόν, ὅσον ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα. Ὅταν δὲ τις ἀμφοτέρω εὐεργετῇ, φανερόν ἐστι οὗτος γίνεται ὁ κράτιστος τῶν εὐεργετῶν. Καὶ τοιαύτη ἀνεσπάρη ἡ Ζωσιμαία ἀδελφότης. Ἀμφοτέρω τὰ εἶδη τῆς εὐεργεσίας ἐπλήρωσε· καὶ ταῦτα, καθὼς πάλιν αὐτὸς ὁ Σωτὴρ διατάσσει διὰ τοῦ Ἀποστόλου «ὡς θυσίαν δεκτὴν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας, εὐάρεστον τῷ Θεῷ» (α). Τοῦτο λοιπὸν, ἀδελφοί μου, κρίσθη τῆς ὁμιλίας ὑπόθεσις· καὶ δεῦτε καὶ θεωρήσωμεν διὰ τοῦ λόγου, α) ποῖαί τινες ἦσαν αἱ τῶν Ζωσιμαίων εὐεργεσίαι· καὶ β'), ἂν ἦσαν τοιαῦτα, ὅποιαί εἰσιν αἱ εὐάρεστοι τῷ Θεῷ.

β. γ. «Διῆλθεν εὐεργετῶν». Ὅλη σχεδὸν ἡ ζωὴ τῶν Ζωσιμαίων ὑπῆρξε στάδιον συνεχῶν εὐεργεσιῶν, ὁμοιάζουσα τὴν λαμπρὰν τοῦ δικαίου ἡμέραν ἐκείνην, περὶ ἧς εἶπεν ὁ θεῖος Δαβὶδ «Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ δανείζει ὁ δίκαιος» (β). Ἰωάννινα, ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἡπείρου, ὑπῆρξε τὸ γενέθλιον αὐτῶν ἑδάφος. Πόλις (ἢνα παραλίπωμεν τὰς ἄλλας αὐτῆς λαμπρότητας), μετὰ τὴν πτώσιν μάλιστα τοῦ γένους ἐπίσημος δόξους ἐγέννησεν ἄν-

(α) Φιλίπ. δ'. 18. Ἑβρ. ιγ'. 16.

(β) Ψαλμ. λς'. 26.

δρας συνεργούς εἰς ἀνόρθωσιν αὐτοῦ. Εἰς ταύτην τὴν παλαιὰν τῆς παιδείας ἐστὶν, ἔτι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ καθεξῆς, ἐδίδασκον οἱ Βησσαρίωνες, οἱ Σουγδουρεῖς, Μεθόδιοι οἱ Ἀνθρακίται, οἱ Ἀναστάσιοι, οἱ Μπαλάνοι πατὴρ καὶ υἱὸς καὶ αὐτάδελφοι, καὶ εἴτινες ἄλλοι τῶν ἐπισήμων καὶ αὐτὸς ὁ μέγας Εὐγένιος ἐκόσμησε τὴν ἐν Ἰωαννίνοις σχολὴν χρόνους ὀλοκλήρους πέντε· τῶν Ἰωαννίνων πολίτης ἐχρημάτισε καὶ ὁ πᾶσαν τὴν Δακίαν ἐλληνικῆς πληρώσας παιδείας φερώνυμος Λάμπρος ὁ Φωτιάδης. Ἐκ τῆς εὐκλεοῦς Ἡπείρου ἀνεβλάστησαν καὶ οἱ, μεταξὺ καὶ ἄλλων ἀλλαγῶν τῆς δεδουλωμένης Ἑλλάδος Μαικηνῶν, ἐλευθεριώτατοι φανέντες ἄνδρες καὶ μεγαλοφελεῖς καὶ μεγαλοδάκνιοι πρὸς ἀδράς καὶ φιλοτίμους ὑπὲρ τῆς ὠφελείας τοῦ γένους ἐπιδόσεις χρημάτων καὶ εἰσφοράς, οἱ παλαιοὶ Μαροῦτζαι, καὶ οἱ τῶν Ζωσιμάδων ζηλωταὶ Καπλάναι, καὶ Μάτζαι, καὶ Νίκοι, καὶ Δημήτριοι Παύλου, καὶ οἱ, περὶ ὧν ὁ ἔπαινος ἐν Ἀθήναις μάλιστα πολλὸς, ἀξιομακάριστοι Ῥιζάραι. Καὶ τούτων μὲν τῶν ἀγαθοποιῶν τὰ ὀνόματα, ὡς καλὸς ἀστέρων κύκλος, στεφανοῦσι δορυφοροῦντα τὴν μνήμην τῶν Ζωσιμάδων. Αὐτῶν δὲ τῶν μεγάλων εὐεργετῶν οἱ ἀείμνηστοι γονεῖς Παῦλος καὶ Μαργαρίτα ἐκαλοῦντο· καὶ τὸ γένος εἶλκον ἐκ κώμης Ἡπειρώτιδος Γραμμένου καλουμένης. Ἐμελλε δὲ ἄρα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παλαιοῦ τῶν προγόνων ἐδάφους ἐξαιρέτως ἐπαληθεύσειν εἰς τοὺς μέλλοντας γενήσεσθαι φιλογραμμάτους Ζωσιμάδας. Ἐκ τοιαύτης λοιπὸν ῥίζης ἀγαθῆς ἀγαθοὶ καρποὶ ἀνεβλάστησαν καὶ ἄλλα τέκνα, καὶ ἡ πεντάς τῶν ἀειμνήστων ἀδελφῶν, Θεοδοσίος καὶ Ἀναστάσιος καὶ Νικόλαος καὶ Ζώης καὶ Μιχαῆλος, μετὰ τοῦ πρωτότου καὶ νέου προτελευτήσαντος Ἰωάννου· οἵτινες, ἐν εὐσεβείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου τραφέντες, τὸν ἐμπορικὸν ἐξε-

λέξαντο βίον, καὶ φεύγοντες τὰς τῆς πατρίδος ἀνωμαλίας μεταβαίνουσιν εἰς τὴν φιλόξενον γῆν τῆς Ῥωσσίας, ὅπου τούτους ὠδήγησεν ὁ δάκτυλος τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ὁ πάντων τῶν ἀγαθῶν δεσπότης καὶ γορηγὸς ἐνεπίστευσεν αὐτοῖς τοῦ πλοῦτου τὰ τάλαντα, ἐπειπὼν καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀοράτως «πραγματεύσασθε ἕως ἔρχομαι» (α) καὶ ἐπραγματεύσαντο. Ἀδελφοὶ τὴν γένναν, ἀδελφοὶ τὴν εὐσέβειαν, ἀδελφὴν καὶ τὴν προαίρεσιν εἶχον, ἀδελφικῶς ἐνήργουν καὶ τῶν ἐμπιστευθέντων τάλαντων τὴν εἰς πολυειδῆ ἀγαθουργήματα πραγματείαν.

β. δ'. Καὶ πρῶτον μὲν ἤρξαντο τὸ στάδιον τῆς εὐεργεσίας ἀπὸ τῆς γενεθλίου πατρίδος δικαίως. Καθὼς τὰ καλλίκαρπα δένδρα πρῶτον παρατίθενται τοὺς καρποὺς εἰς τὴν φύσασαν καὶ θρέψασαν αὐτὰ γῆν, οὕτω καὶ εἴτις ἄλλος τῶν ἀγαθοεργῶν, καὶ αὐτὴ ἡ Ζωσιμαία ἀδελφότης ἐχαρίζετο τοὺς πρωτοφανεῖς τῆς εὐσεβείας καρποὺς εἰς τὴν ἐνεγκοῦσταν καὶ θρεψαμένην αὐτοὺς χώραν, τὰ Ἰωάννινα καὶ τὴν Ἡπειρον. Καὶ μακρὰν ἀπόντες παρήσαν εἰς τὴν πατρίδα διὰ τῶν ἔργων, ἀφανῶς, ὡς αὔρα δροσώδης, ἐπιχέοντες εἰς τοὺς κεκακωμένους τὰς ζωογόνους τῶν χαρίτων πνοάς. Χιλιάδας ὄλας ταλήρων ἔπεμπον καθ' ἕκαστον ἔτος, καὶ διὰ πιστῶν ἐπιτρόπων διένεμον τὴν ἀνήκουσαν βοήθειαν εἰς τοὺς πολλαχῶς βασανιζομένους. «Ποῦς ἐγένοντο χωλῶν, ὀφθαλμῶς τυφλῶν, πατέρες ἀδυνατῶν» (β), καὶ πολλῶν τῶν ἐν ποικίλαις συμφοραῖς ἀντιλήπτορες. Ἐκ τοῦ βάρους τῶν σκοτεινῶν φυλακῶν, ὅπου δέσμιος ἐστέναζε πολλακίς ἡ ἀθιρότης, ἀνέτελλον αἱ εὐλογίαι τῆς Ζωσιμαίας φιλαδελφίας. Καὶ ἐκ

(α) Λουκ. ιθ', 13.

(β) Ἰωβ κθ'. 15.

τῶν νοσοκομείων καὶ ἐκ τῶν οἰκιῶν καὶ ἐκ τῶν ἐργαστηρίων καὶ ἀπὸ τῶν σχολείων ἀνέβαινον πρὸς θεὸν αἱ ὑπὲρ τῶν Ζωσιμάδων εὐχαί. Εὐχαρίστουν οἰνοσοῦντες τοὺς θεραπευτάς, οἱ ξένοι τοὺς ξενοτρόφους, οἱ πάμπτωχοι τοὺς ταμιούχους, αἱ χῆραι τοὺς προστάτας, παρθένοι πτωχαὶ τοὺς νυμφαγωγούς, οἱ ὄρφανοὶ τοὺς πατέρας, οἱ πατέρες τοὺς παιδαγωγούς, τὸ κοινὸν τῆς πόλεως τοὺς ποικίλους χαριτοδότας. Καὶ δι' ὄλου τοῦ ἔτους σταθερῶς διένεμον τὰς τοιαύτας εὐεργεσίας, καὶ ἄλλας δὲ πάλιν ἰδίως κατὰ καιροὺς ἐπιστήμους ἐπιφαινόμενοι, ὡς ὁ ἄγγελος τῆς ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρας. Ἀνέβαινε κατ' ἔτος ἐκ τῆς ξενιτείας ὁ Τωβίτ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. ἐν ταῖς ἑορταῖς (κατὰ τοῦ νόμου τὴν ἐντολήν), προσφέρων οἷς καθήκει τὰς ἀπαρχὰς καὶ τὰς δεκάτας (α). Καὶ ὁ θεὸς Παῦλος ἐσπεύδεν εὐρεθῆναι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηχοστῆς εἰς Ἱερουσαλήμ, ὁπότε προσῆγε καὶ τὰς ἐκ τῆς λογίας τῶν ἀδελφῶν ἐλεημοσύνας καὶ προσφορὰς εἰς τοὺς ἐκεῖ θλιβομένους χριστιανούς (β). Παρομοίως καὶ οἱ τοῦ Παύλου μιμηταὶ κατὰ πᾶσαν ἑορτὴν μεγάλην ἐπεφαινότο παρήγοροι καὶ ἐστιώτορες καὶ χορηγοὶ τῶν πτωχῶν. Ἀπὸ τοῦ βουτύρου καὶ τοῦ γάλακτος τῆς θείας εὐλογίας, οὗ ἔχοντο αἱ ὁδοὶ αὐτῶν (κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ θεοῦ Ἰώβ (γ)), ἐπλημύρουν καὶ αἱ καλύβαι καὶ αἱ τράπεζαι τῶν πενήτων. Οὕτως ἐπεσκέπτοντο τὰς σωματικὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν οἱ ἀοίδιμοι

(α) Τωβίτ. α, 6. 8.

(β) Πράξ. κ, 16. κθ, 17. α, Κορ. ις. 3, 4.

(γ) Ἰώβ, κθ, 6.

Ζωσιμάδαι, οὐχ ἓνα ἢ δύο ἢ δέκα ἐνιαυτούς, ἀλλὰ δι' ὅλων περιῖπου πενήτηντα. Καὶ ταύτας, οὐ μόνον εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ τὴν Ἡπειρον (ὅθεν ἤρχισαν), ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῶν ὁμογενῶν. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς αὐτῆς τῆς, ἐν ἧ κατώκουν καὶ ἐπλούτου, χώρας τοὺς προσερχομένους ἐνδεεῖς, ἀφθόλους τὰς δωρεὰς διεσκόπιζον, μίαν ἐξαιρέτως νομίζοντες πατρίδα, τὴν ἀρετὴν. Οὕτως οἱ φιλόπτωχοι Ζωσιμάδαι «ἐσκόρπισαν ἔδωκαν τοῖς πένησι, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτῶν μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» (α). Οὕτω «διήλθον εὐεργετοῦντες.»

ζ. ε. Ἄλλ' ἐὰν τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἦσαν αἱ σωματικαὶ καὶ τῶν Ζωσιμάδων πρὸς τὸν πλησίον εὐεργεσίαι, ποταίτινες ἐγένοντο καὶ πόσαι αἱ πνευματικαί; Ἄλλ' εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ λόγου φοβοῦμαι μὴ πάθω τὸ τῶν ἀτέχνων ζωγράφων ἐκείνων, οἵτινες, ὅταν ἐξ εἰκόνων μεταγράψωσι τὰς εἰκόνας, ἀποδίδουσιν αὐτὰς παρὰ πολὺ κατωτέρας τῶν ἀρχετύπων· οὕτω καὶ ἡμεῖς, τὰς παρὰ πολλῶν μνημονουμένας Ζωσιμαίαις ταύτας ἀγαθουργίας ἀμαθέστερον ἀποδόντες, μήπως ἐλαττώσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ὅμως σκιαγραφοῦμεν ὅσα οἶδαμεν. Εἶπομεν ὅτι τῶν πνευματικῶν εὐεργεσιῶν τὸ κεφάλαιον ὑπάρχει ὁ διὰ τῆς εὐσεβοῦς ἀγωγῆς καὶ διδασκαλίας καταρτισμὸς τῶν ἡθῶν, ὅστις ἀφορᾷ πρὸς τὴν μερικὴν καὶ τὴν κοινὴν τῆς πολιτείας εὐστάθειαν, καὶ τὴν αἰώνιον τῶν ψυχῶν σωτηρίαν· «ἡ γὰρ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης» (β). Καὶ ταύτας λοι-

(α) Ψαλ. μα, 9.

(β) Α. Τιμοθ. β. 8.

πὸν ἐξαιρέτως τὰς ἀγαθοεργίας ὁ Ζωσιμάκιος ζήλος «διήλ-
 θεν εὐεργετῶν. Οἱ ναοὶ τοῦ ὑψίστου ὑπάρχουσι πά-
 σης εὐσεβοῦς πολιτείας τὸ συνεκτικώτατον κέντρον, τὸ
 λαμπρότατον δεῖγμα τῆς πίστεως τῶν κατοίκων, τὸ φα-
 νερόν κατοικητήριον τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, ὅπου συνερχόμε-
 νοι οἰκοδομούμεθα ἐν πίστει, φωτιζόμεθα ἐν πνεύματι,
 ἀγιαζόμεθα διὰ τῆς τελετουργίας τῶν θείων μυστηρίων,
 καὶ διδασκόμεθα διὰ τῶν Γραφῶν ὑπ' αὐτῆς τῆς φωνῆς
 τοῦ Αἰωνίου. Τίς ὑπὲρ πάντας τοὺς καθ' ἡμᾶς φιλοθέους
 συνέδραμεν εἰς οἰκοδομὴν καὶ εὐπρέπειαν τῶν θείων οἰκῶν;
 Οἱ Ζωσιμάδαί. Μαρτυροῦσιν ἐν Ἰωαννίνοις ἡ Μητροπολι-
 τὶς ἐκκλησία, καὶ ἡ τῆς ἁγίας Μαρίνης, καὶ ἄλλαι καὶ
 αὐτοῦ καὶ ἀλλαγῶς τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ
 εἰς αὐτὴν δὲ τὴν Ἑωσσίαν ἢ ἐν Νίξῃ τῶν Γραικῶν. Τὰ
 Σχολεῖα ὑπάρχουσιν αἱ ἱερὰ τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης σο-
 φίας ἐστίαί, τὰ καταγῶγια τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὰ σεμνό-
 τατα τεμένη τῆς ἀρετῆς, ἐν οἷς αἱ λογικαὶ ψυχαὶ δια-
 πλάττονται καὶ ἠθοποιοῦνται. Τίς ὑπὲρ πάντας τοὺς φι-
 λομούτους συνέδραμεν εἰς οἰκοδομὴν καὶ συντήρησιν σχο-
 λείων; Οἱ Ζωσιμάδαί. Αὐτοὶ τὴν παλαιάν τῶν Ἰωαννί-
 νων Σχολὴν ἐστήριξαν καὶ συνέπηξαν. Αὐτοὶ τῶν γερα-
 ρῶν καθηγητῶν τὰς συντάξεις δαιφιλῶς ἐχρηγήουν. Αὐτοὶ
 βιβλιοθήκην πολὺ τῆς ἀρχαίας πλουσιωτέραν συνέστησαν.
 Αὐτοὶ τοὺς ὑποτρόφους διέτρεφον μαθητάς. Αὐτοὶ τὰ βρα-
 βεῖα τῶν εὐδοκιμούντων διένεμον. Αὐτοὶ καὶ κοινὰ διδα-
 σκαλεῖα κατέστησαν, ἐν οἷς καὶ διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ
 καὶ παῖδες ὄρανοι τῆς πατρικῆς αὐτῶν ἀπῆλαυον προ-
 μηθείας. Κἄν ἄλλη τις ἀλλαχόθεν ἐλληνικὴ Σχολὴ τὴν
 παρ' αὐτῶν ἐζήτηι συνδρομὴν, οὐδ' ἐκείνη τῆς αἰτήσεως
 ἀπετύγχανε. Τίς διέτρεφε δι' οἰκείων ἐξόδων νέους εὐσεβεῖς
 καὶ χρητοθήεις σπουδάζοντας εἰς τὰς ἐπιστήμους τῆς Εὐ-

εώπης Ἀκαδημίας; Οἱ Ζωσιμάδαι. Κατεστράφη (κρίμα-
 σιν οἷς οἶδε Κύριος,) ἡ καλὴ τῶν Ἰωαννίνων πόλις, συγ-
 καταστρέψασα καὶ θάψασα ἐν τοῖς ἐρειπίοις καὶ τὸν βα-
 ρὺν καὶ δυσώνυμον αὐτῆς τύραννον. Τίς μεταξὺ τῶν πρῶ-
 των πολιτῶν ὤρμησεν εἰς ἀνέγερσιν τῶν προτέρων εὐαγῶν
 σκηνωμάτων τῆς ἀγαθοεργίας; Οἱ Ζωσιμάδαι. Τὸ δὲ μέ-
 γιστον καὶ κράτιστον, ὅτι καὶ κληροδοτήματα κατέθηκαν
 ἐν ταῖς δημοσίαις τραπέζαις καὶ εἰς αὐτὴν πρὸ μικροῦ
 τὴν τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, μεγάλα κεφάλαια χρημάτων,
 ἀφ' ὧν μέλλουσι διηνεκῶς συντηρεῖσθαι πολλαχοῦ καὶ ναοὶ
 καὶ σχολεῖα καὶ νοσοκομεῖα καὶ ποικίλαι πρὸς τοὺς πένητας
 χορηγίαι. Οὕτως «ἐπληθύνθη καὶ ἐπερίσσειου-
 σεν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν» (α) ὁ ζήλος ὁ Ζώσι-
 μοσ· οὕτω «διήλθεν ἐν εὐεργεσι τῶν». Τὸ δ' ἐφεξῆς ὁποῖον;

§. 5'. Μέγα βοήθημα πρὸς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ αἰχμα-
 λώτους ἀδελφοὺς οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἰουδαῖοι ἠθέλησαν
 ἀποστεῖλαι τὰ ἱερὰ καὶ ἱστορικὰ βιβλία, ἐξ ὧν συνή-
 θροισεν εἰς τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην πρῶτον ὁ Νεεμίας
 καὶ ὕστερον Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος. Ὅσων χρῆζετε βιβλίων
 (ἔγραφοι οἱ ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων πρὸς τοὺς μακρὰν ἀπόντας
 ὁμογενεῖς), πέμψατε πρὸς ἡμᾶς ἀνθρώπους εἰς μετακόμισιν αὐ-
 τῶν. «Ὡν ἂν χρεῖαν ἔχητε, τοὺς ἀποκομιοῦν-
 τας ὑμῖν ἀποστέλλετε» (β). Ἄλλοι αἰοῖμοι Ζωσι-
 μάδαι δὲν μετεκάλουν τοὺς ἀποκομιοῦντας, ἀλλ' αὐ-
 θόρμητοι ἀπέστειλλον αὐτοὶ βιβλίων μυριάδας πρὸς τοὺς
 αἰχμαλώτους ἀδελφοὺς, καὶ πρὶν ἐκεῖνοι ζητήσωσιν. Ἐγνώ-
 ριζον οἱ μακάριοι καὶ τὴν χρεῖαν τῶν ὁμογενῶν καὶ τὸ

(α) Β'. Κορ. Θ'. 8-11.

(β) Β, Μακκαβ. 6. 13-15

μέγιστον ὄφελος τὸ ἐκ τῶν βιβλίων. Ἀνοίγουσι λοιπὸν τὴν μεγάλην τῆς καρδίας αὐτῶν καὶ πλουσίαν βιβλιοθήκην, ἣτις περιεῖχεν ἓν καὶ μόνον βιβλίον, ὅλων τῶν ὠφελίμων καὶ σοφῶν καὶ ὑψηλῶν γνώσεων περιεκτικόν, τὸ βιβλίον τῆς ἀγάπης, καὶ ἐκ τούτου λαβόντες τὰς ἀφορμὰς πολλαπλασιάζουσι διὰ τοῦ τύπου τὰς βίβλους τῆς ἀναγνώσεως. Καὶ γίνονται ὡς ἂν ἄλλοι τινες Ἰωσήφ, πάγκαλοι καὶ βασιλικοὶ σιτοδόται, οὐχὶ τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ πάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τρέφουσι τοὺς ἰδίους αὐτῶν ἀδελφοὺς, τοὺς ὁμογενεῖς, οὐχὶ σίτον σωματικόν, ἀλλ' ἄρτον ψυχοτρόφον, «τὸν στηρίζοντα καρδίαν», τὸν ἄρτον τῆς θείας γνώσεως καὶ σοφίας, τὸν ἐντεθησαυρισμένον εἰς τὰ βιβλία τὰ διδακτικὰ καὶ θεάρεστα καὶ ψυχοσωτήρια. Ταῦτα σιτομετρεῖν ἐπεχείρησαν ἄρθονα καὶ θαψιλῆ πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς οἱ τῶ ὄντι βιβλιακῶτατοι Ζωσιμάδαι. Ἄγετε λοιπὸν οἱ τῆς Εὐρώπης βιβλιοπῶλαι, ὅσας καλὰς τῶν θείων Γραφῶν καὶ ὅσας τῶν ἀρχαίων ἐνδόξων συγγραφέων ἐκδόσεις, πέμπετε ταῦτα, ὅπου κελεύουσιν οἱ Ζωσιμάδαι. Ἄγετε τυπογράφοι, παρασκευάζετε τὰ πάμφωνα τῆς μνημοσύνης ὄργανα πρὸς ἕκδοσιν νεωτέρων συγγραμμάτων ἐπωρελῶν. Ἄνδρες ὁμογενεῖς, ἐργάται τῆς σοφίας, προσάγετε τὰ ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῳ κείμενα χειρόγραφα, ἵνα ἴδωσι τὸ φῶς. Τὰ κερποφόρα δράγματα τῆς ὑμετέρας φιλοπονίας μὴ μενέτωσαν ἐντὸς τῶν ἀσταχῶν ἀτριβῆ καὶ ἀχρηστα τρεφέτωσαν καὶ ταῦτα τὸ πανελλήνιον τὴν ἀδάπανον τροφήν. Συνάχθητε πλοῖα, ναυλοῦσθε, εὐπλοεῖτε, μεταφέρετε εἰς τὴν Ἑλλάδα μὴ φόρτον ἐμπορικόν, μὴ πλοῦτον κερδῶν, μὴ χρυσίον καὶ ἀργύριον φθαρτὸν, ἀλλὰ τὰ δῶρα τῆς ἀγνῆς καὶ ἀμαράντου σοφίας, τὸν θησαυρὸν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Δέχεσθε οἱ κατὰ τόπους τῆς Ἑλλάδος καταστάντες ἐπίτροποι, καὶ διανέμετε μὴ μὲ

νον εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν πόλιν, ἀλλὰ πρὸς πάντας καὶ πανταχοῦ, εἰς βιβλιοθήκας, εἰς σχολεῖα, εἰς διδασκάλους, εἰς μαθητὰς, εἰς ἐγγραμμάτους πολίτας, πλουσίους τε καὶ πένητας. «Καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε ἄνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς» (α). Δωρεὰν διανέμουσιν ἅς ἔλαβον παρὰ Θεοῦ δωρεὰς οἱ ἀοίδιμοὶ Ζωσιμάδαι, καὶ δωρεὰν ἄδολον καὶ ἀκραιφνῆ καὶ γνησίαν Ἑλληνικὴν καὶ ἀξίαν αὐτῶν τε τῶν δωρητῶν καὶ τῶν δωροδόχων. Ἀπὸ τοῦ 1796 μέχρι χθὲς καὶ πρῶην, ὡς ὑετοῦ πρώτου καὶ ὀπίμου σταγόνες, ὡς ψεκᾶδες εὐλογίας, ὠμβρίζον κατὰ καιροὺς πεμπόμενα πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὰ ψυχοτρόφα δῶρα τῆς Ζωσιμαίας φιλαδελφίας. Καὶ αὐτὸ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ μείναντος, ὡς ἀντιπροσώπου τῆς προαπελθούσης ἀδελφότητος, Νικολάου, ἐστεφανώθη ἐνταῦθα ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς λαμπρᾶς καὶ πλουσίας ἐκδόσεως τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Οὕτως ὁ πένταθλος καὶ πολυδωρὸς τῶν Ζωσιμάδων βίος «διήλθεν εὐεργετῶν».

§. ζ'. Εἶδαμεν εἰς τὸ πρῶτον τοῦ λόγου μέρος, ὡς ἐν σκιαγραφίᾳ, ποῖαι τινες ἦσαν αἱ Ζωσιμαῖαι εὐεργεσίαι Ἰδῶμεν ἤδη καὶ εἰς τὸ δεύτερον, πόσον ἦσαν εὐάρεστοι τῷ Θεῷ.

§. η'. «Διήλθεν εὐεργετῶν»· Θουσίαν ἀγίαν, δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἀπαιτεῖ τὴν εὐποιάν ἢ θεία ἐντολή. Καὶ τοιαύτην προσήνεγκαν οἱ ἀοίδιμοὶ Ζωσιμάδαι. «Χριστοῦ εὐωδία ἐσμὲν οἱ πιστοί», κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον (β), καὶ τὰς πνευματικὰς λοιπὸν τῆς εὐποιίας

(α) Ἠσαΐ. νέ, 1.

(β) Β. Κορ. Β. 15.

προσφοράς δρέιλομεν προσφέρειν εἰς ὄσμην εὐωδίας τῷ Θεῷ. Μαρία, ἡ τοῦ Λαζάρου ἀδελφή, εὐγνωμονοῦσα πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν διὰ τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ἀνάστασιν, προσήνεγκεν αὐτῷ πολυτίμον μύρον, μικρὸν χαριστήριον. « Ἡ οὖν Μαρία λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς, πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ — καὶ κατέχευεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακειμένου — ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου» (α). Πρὸς τὸ μύρον, ἀγαπητοί, παραβάλλουσιν οἱ θεῖοι πατέρες τῆς ἐλεημοσύνης καὶ ἀγαθοεργίας τὴν ἀρετὴν, καὶ πρὸς τὰς ἀγίας μυροφόρους, τὰς εὐεργετικὰς τῶν φιλαδέλφων ψυχὰς. Ἐξέστω λοιπὸν ἵνα καὶ τὴν φιλόχριστον τῶν Ζωσιμάδων προαίρεσιν παραβάλωμεν, κατὰ τινὰς περιστάσεις, ὡς μιμήτριαν τῆς τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἀναφαίρετον ἐκλεξαμένης Μαρίας, τῆς τοῦ Λαζάρου ἀδελφῆς. Δύο δὲ μόνον περιστατικὰ σημειοῦμεν ἐκ τῆς ἀχράντου καὶ σεπτῆς ἐκείνης μυραλοιρίας. Πρῶτον, ὅτι ἡ Μαρία ἤλειψε « τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Θεανθρώπου, μύρω πολυτίμῳ καὶ πιστικῷ (ἀδόλω δηλονότι καὶ μετὰ πίστεως παρεσκευασμένῳ, κατὰ τὸν ἱερὸν Θεοφύλακτον), ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου» καὶ δεύτερον, ὅτι προσέφερε τὸ χάρισμα τοῦ μύρου ἢ ἀποστολικὴ μαθήτρια κατὰ πρῶτον, ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀδελφοῦ. Πρὸς τὰ δύο ταῦτα περιστατικὰ θεωρούμενα καὶ αἱ Ζωσιμαῖαι εὐεργεσίαι φαίνονται ὅτι ἦσαν εὐάρεστοι τῷ Θεῷ, πρῶτον ὡς ἐκ τῆς ἀξίας, καὶ δεύτερον, ὡς ἐκ τοῦ τέλους.

§. 0. Καὶ τὸ πρῶτον μὲν ἀποδείκνυται ἐκ τῶν ἰδιωμά-

(α) Ἰωάν. εβ. 3. Ματθ. κς. 7.

των ἐκείνου τοῦ μύρου. Μεριζοντες καὶ οἱ φιλόχριστοι Ζωσιμάδαι τὸ εὐώδες χρίσμα τῆς εὐποιίας, τὸ μὲν πρὸς σωματικῆς ἀγαθοεργίας, ὡς τὸ μύρον τὸ χεόμενον εἰς τοὺς πόδας, τὸ δὲ πρὸς πνευματικῆς, ὡς τὸ κενούμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Κυρίου, προσέφερον αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀξίαν παρόμοιον πρὸς τὸ τῆς Μαρίας. Βαρύτιμον ὑπῆρχεν ἐκεῖνο τὸ μύρον· πολύτιμοι καὶ τῶν Ζωσιμάδων αἱ ἀγαθοεργίαι διὰ τὴν ἐνάρετον, μεθ' ἧς αὐτὰς προσέφερον, διάθεσιν, καὶ πρῶτιστα καὶ μάλιστα διὰ τὴν μετριοφροσύνην. Ἄτυφοι καὶ ταπεινοὶ προσπίπτοντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ κοινοῦ Δεσπότη τοῦ ὅλων, εὐχαρίστουν μετὰ δακρῶν, διότι ἤξιώθησαν γενέσθαι ταμίαι καὶ διανομεῖς τῶν οὐρανίων αὐτοῦ δωρεῶν, λέγοντες πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστος «Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;» καὶ, «Τί γὰρ ἔχω ὃ οὐκ ἔλαβον;» (α). Λιπαρὸν καὶ λεῖον ὑπῆρχε τὸ μύρον· ἱλαροὶ καὶ φαιδροὶ διένεμον καὶ οἱ Ζωσιμάδαι τὰς λιπαρὰς αὐτῶν χάριτας, καὶ μὴτ' ἐκ λύπης μὴτ' ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ προλαμβάνοντες τὰς αἰτήσεις· διὸ καὶ ἠγαπῶντο παρὰ τοῦ Κυρίου. «Ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός» (β). Πιστικὸν ὑπῆρχε τὸ μύρον· ἄδολον καὶ καθαρὸν, καὶ πάσης ἀρπαγῆς καὶ ἀδικίας ἀμικτον προσήνεγκαν καὶ αὐτοὶ τὴν θουσίαν τῶν ἀγαθουργιῶν. Δὲν διέκοπτον τὰς εὐλογίας τῶν εὐεργετούμενων οἱ στεναγμοὶ τῶν ἠδικημένων· οὐδ' ἀντήχουν τὰ δίκαστήρια ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν Ζωσιμάδων, ἀντιφωνοῦντα πρὸς τὰς ὑπὲρ αὐτῶν τῆς ἐκκλησίας εὐχάς. Ἄλλ' εἰ τίμων τὸν Κύριον ἀπὸ δεικναιῶν πόνων προσ-

(α) Ψαλμ. ρίε, 12 --. Ῥωμ. ια, 13. (β) Β, Κορ. θ. 7.

φέροντες οὐχὶ τοῦ Καΐν, ἀλλὰ τοῦ Ἄβελ ὀλοκαυτώματα. ἔφ' οἷς ἐπεῖθε κύριος, καὶ ὠσφράνθη ὁσμήν ἐνώδιας». Καὶ αὐτὴ ἡ λιτότης τῆς ἀπερίττου ζωῆς αὐτῶν ὁμοίαζε τὴν ὑπόπικρον γεῦσιν τοῦ ῥιζίου καὶ φυτοῦ τῆς ἀρωματικῆς νάρδου, ἐξ ἧς ἡ μυρεψικὴ κατεσκευάσεν ἐκεῖνο τὸ βασιλικώτατον μύρον. Ἄν εἶχον ἄλλοι τὸν πλοῦτον τῶν Ζωσιμάδων, ἐμελλον αὐτὸν αὐτοὶ πρῶτα τοῦλάχιστον ἀπολαῦειν πρὸς ἰδίαν εὐπάθειαν καὶ τρυφήν. Ἄλλ' οὗτοι οἱ μακαρίται δὲν μετεχειρίζοντο δι' ἑαυτοὺς ἐκ τῶν ἰδίων, εἰ μὴ μόνον τὰ πρὸς αὐτάρκειαν ἀναγκαῖα. Καὶ οὐτ' εἰς γάμου κοινωνίαν ἦλθον, οὔτε τέκνων ἐγένοντο γεννήτορες, διότι νυμφευθέντες ἐκ συμφώνου τὴν πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην, υἱοθέτησαν ὅλους τοὺς ὄρφανούς καὶ πτωχοὺς παῖδας τῶν ὁμογενῶν, ὧν ἐφρόντιζον τῆς ἀνατροφῆς. Ὅθεν οὐδ' οἴκου εἶχον ὑψωρόφους, οὔτε κατ' οἶκον πολυτελείας, οὔτε πρὸς τὰ ἐκτὸς φαντασίας, οὔτε πληθύν ἀνδραπόδων καὶ τετραπόδων, οὔτε φλεγμαινούσας τραπέζας καὶ πλατυγαστορας ἀπολαύσεις, «καταλύοντες ἕνεκεν βρώματος τὸ ἔργον τοῦ θεοῦ» (α), οὔτε χώρας καὶ γαίας μακρᾶς, ἐπικαλούμενοι καὶ στηλογραφοῦντες ἐπ' αὐτῶν τὰ ὀνόματα αὐτῶν (β); ἀλλὰ καὶ τοὶ πόλεις μεγάλας οἰκοῦντες, οἱ μὲν τὴν Μόσχα, οἱ δὲ τὴν Νίζναν, διῆγον ἀφελῆς καὶ μέτριοι καὶ ἀπερίττοι· ὥστε, ὅστις ἔβλεπε τὰς κατοικίας καὶ τὴν ἄλλην διαγωγὴν τῆς περικλεοῦς τῶν Ζωσιμάδων ἀδελφότητος ἐμελλεν ἀπορεῖν, πῶς, ἐν ᾧ ἔβαλλε πλεῖτον πάντων τῶν βαλλόντων εἰς τὸ γαζοφυλάκιον τῆς φιλαδελφίας, ἔπειτα ἔζη βίον, τρό-

(α) Ῥωμ. ιδ', 20. (β) Γαλμ. μί. 11.

πον τινά, παρόμοιον τῆς πτωχῆς ἐκείνης γῆρας, ἥτις ἔβαλε λεπτὰ δύο. (α).

§. ι. Πάλιν ἀπὸ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου τῆς Μαρίας « ἐπληρώθη ἅπασα ἡ οἰκία. » καὶ ἐκ τῆς εὐώδους τῶν θεοφιλῶν Ζωσιμάδων εὐεργεσίας ἐπληρώθη πᾶσα ἡ Ἐκκλησία. Ναὶ ἀγαπητοί, εἰς πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ὀρθοδόξων διήλθον αἱ Ζωσιμαϊκαὶ ἀγαθοεργίαι. Δὲν ὑπάρχει ἐπισκοπὴ, ὅπου δὲν εὕρισκονται τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκδοθέντα ψυχωφελέστατα Κυριακοδρόμια τῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ Ἀποστόλων. Δὲν ὑπάρχει πόλις, ὅπου δὲν ἐφάνη ἡ ἐκδοσις τῆς θείας Γραφῆς καὶ ἡ Φιλότης Ἀδολοσχία. Δὲν ὑπάρχει Σχολεῖον Ἑλληνικόν, τὸ ὅποιον δὲν στολιζουσιν οἱ τόμοι τῆς πολυμαθοῦς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης. Παραλείπομεν τῶν ἄλλων τῶν δωροφορηθέντων βιβλίων τὰ πολυάριθμα εἶδη. Καὶ εἰς μοναστήρια καὶ εἰς ἱεροῦς ναοὺς κατὰ τόπους δείκνυνται τῶν Ζωσιμάδων ἀπριερόματα. Ἀπὸ τοῦ Σινᾶ καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν τῆς Ἑλλάδος ἐσχατιῶν, καὶ ἀπὸ Βορρᾶ μέχρι καὶ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ὅπου ὑπάρχουσιν ὀρθόδοξοι ὁμογενῶν ἐκκλησίαι, φαίνονται καὶ τῆς Ζωσιμαίας ἀδελφότητος ἡ βιβλία, ἢ ἄλλα ἀναθήματα. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Σχολεῖον τῶν Ἰωαννίνων, ὅστις ἦσαν μάλιστα κηδεμόνες καὶ φροντισταί, πολλὴν ἔφερεν εἰς τὸ γένος καρποφορίαν, δι' οὗς ἐξέπεμψε πολλοὺς τῆς Ἑλλάδος διδασκάλους πεπαιδευμένους· ἀλλὰ καὶ τῶν διαδιδουμένων εἰς τοὺς πένητας εὐεργετημάτων πολλοὶ κατὰ καιροῦς εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην παρατυγχάνοντες ξένοι, ἢ μετέσχον καὶ αὐτοί, ἢ τὴν γινῶσιν λαβόντες ἀπῆλθον, κηρύττοντες μακρὰν τὴν φιλαδελφίαν

τῶν φιλοχρίτων Ζωσιμάδων. Ὅστε, ἀν ἡ τὴν οἰκίαν ἀπασαν εὐωδιάτατα πανάχραντος καὶ ὑψηλῆ τῆς Μαρίας μυραλοφία ἔλαβεν ἐξάριτον γέρας ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου ἵνα λαληθῆ, «ὅπου ἂν κηρυχθῆ τὸ εὐαγγέλιον ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, εἰς μνημόσυνον αὐτῆς» (α), ἀλλὰ καὶ τῶν φιλοχρίτων Ζωσιμάδων ἡ τὴν ἐκκλησίαν ἀπασαν εὐωδίας ἀναπλήτατα προσφορά δὲν ἔμεινε θεοθεν ἀβράβευτος· διότι καὶ αὕτη (καθὼς εἶπεν ὁ Παῦλος περὶ τῆς εἰς θεὸν πίστεως τῶν Θεσσαλονικέων) «ἐν παντί τὸ πῶ ἐξελέλυθεν» (β), εἰς μνημόσυνον αὐτῶν.

§. ιά. Τελευταῖον, ἡ ἀγία τοῦ Λαζάρου ἀδελφὴ προσέφερε τὸ μύρον σημεῖον εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀδελφοῦ. Καὶ ἡ Ζωσιμαία ἀδελφότης εὐηργέτει καθυπηρετοῦσα τῇ αἰωνίῳ βουλῇ τοῦ Ὑψίστου πρὸς ἀνάστασιν τῶν πεπτωκότων ὁμογενῶν ἀδελφῶν καὶ τοῦτο εἶπομεν σκοπιμώτατον τέλος, ὅθεν φαίνονται αἱ τῶν ἀνδρῶν ἀγαθοεργίαι εὐάρετοι γινόμεναι τῷ Θεῷ. Ὁ αἰώνιος Παντοκράτωρ, ὁ κατέχων τὸ πᾶν καὶ τὸν γύρον τῆς γῆς, καὶ φυτεύων καὶ ἐκριζῶν καὶ οἰκίας καὶ ἔθνη καὶ βασιλείας, ὁ καθαιρῶν δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ἀνυψῶν τοὺς ταπεινοὺς, εἶχε προωφισμένην καὶ τοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ταπεινωθέντος ἑλληνικοῦ γένους τὴν ἀνάστασιν. καὶ ταύτης τὰ θεμέλια κατέβαλεν ἔτι πόρρωθεν. Ἐθλίβεν ὁ Φαραὼ τὸ ἔθνος τῶν Ἑβραίων παντοιοτρόπως, σπουδάζων τὴν ὀλιγόστευσιν καὶ ταπεινώσιν αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ φοβερῶτατον καὶ ὠμότατον τῆς καταδυναστείας αὐτοῦ μέσον ὑπῆρξεν ἡ ἐπίνοια, τὴν ἑποίαν ἐσοφίσθη πρὸς ἐξο-

(α) Ματθ. 25'. 13.

(β) Α. Θεσσαλ. α. 8.

λόθρευσιν παντός ἀρσενικοῦ βρέφους τῶν Ἑβραίων. Οθεν καὶ διέταξε τὰς μαίας τῆς Αἰγύπτου λέγων, «Ὅταν μαιοῦσθε τὰς ἑβραίας, ἐὰν ἄρσεν ᾦ, ἀποκτεῖνατε αὐτό» (α). Τοιοῦτός τις κίνδυνος περιέσχε καὶ τοὺς ὀρθοδόξους Ἑλληνας μετὰ τὴν ἄλωσιν. Ἡθέλησε καὶ ὁ κατακτητὴς ἀποπνίξαι πᾶν ἀρρένωπὸν καὶ γενναῖον φρόνημα τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸ τοῦ νοῦς ἐμβριθὲς περὶ τὰς πράξεις καὶ ἀνδρικόν, καὶ τὸ ρωμαλέον καὶ καρτερικόν καὶ φερέπονον ἐν ταῖς συμφοραῖς, τὸ ὁποῖον αὐξάνεται καὶ τρέφεται ὑπὸ τῆς σώφρονος παιδείας καὶ τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως. Διὰ τοῦτο κατετρέχοντο καὶ αἱ ἐκκλησίαι καὶ τὰ σχολεῖα τῶν ὀρθοδόξων. Ἄλλ' ἢ πανάγαθος Πρόνοια, καθὼς ἐφώτιζε τὰς μαίας καὶ ἐξωογόουν κρυφίως τὰ ἄρσενα τῶν Ἑβραίων, ὡσαύτως διέταξε καὶ ψυχὰς εὐσεβεῖς καὶ φιλοθέους, καὶ ταύτας οὐκ Αἰγυπτίας ἀλλ' ὁμογενεῖς καὶ ὁμόφρονας, αἵτινες ἐν ταπειναῖς ἐκκλησίαις καὶ ἀπωκισμένοις μοναστηρίοις, καὶ ἐν σχολαῖς μικραῖς καὶ πενιχραῖς, διὰ τῆς ἱερᾶς διδασκαλίας ἐμαίευσον εἰς ζωὴν τὰ πάτρια τῶν αἰχμαλώτων Ἑλλήνων φρονήματα. Ἄλλὰ καὶ εἰς ἄλλους τρόπους ἑλληνικοῦς, ὅσους κατεῖχον μέχρι τινος ἄλλαι τινες ἑτεροδόξων χριστιανῶν δυναστεῖαι, ὡς εἰς νήσους τινὰς τοῦ Αἰγαίου καὶ τὴν τοῦ Πέλοπος, καὶ εἰς ὄρη δέ τινα τῆς Ἑλλάδος ἀδούλωτα διακαρτερήσαντα, οἷον τοῦ Σουλίου καὶ τῆς Μάνης καὶ τῶν Σφακίων, εὐρίσκοντο τοιαῦται μαieiύτριαι ζωογονοῦσαι τὴν πάτριον τῶν ἑλληνικῶν φρονημάτων διαδοχὴν. Καὶ κατ' αὐτὴν δὲ τὴν δυτικωτέραν Εὐρώπην ἐφάνθησαν τοιαῦται μαίαι τῶν καταφευγόντων ὀρθοδόξων Ἑλλήνων

(α) Ἐξόδ. α', 16.

ἠπιόδωροι κουροτρόφοι. Εἰς τὴν Ἑνετίαν ὁ Κερκυραῖος Θωμᾶς ὁ Φλαγγῖνος συνέστησεν ἰδίᾳ δαπάνῃ τὸ Φλαγγινιανὸν φρονιστήριον εἰς ἐκπαίδευσιν τῶν Ἑλλήνων· καὶ ἄλλο πάλιν ὅμοιον ἐν Παταβίῳ, τὸ Κωττουιανόν, ὃ ἐκ Βερόριας Ἰωάννης ὁ Κωττούνιος, καὶ τρίτον αὐτοῦ πάλιν, τὸ Κύπριον, ὃ Κύπριος Πέτρος· καὶ εἰς ταῦτα λοιπὸν ἐμαιεύοντο ζωογονούμενα· ψυχαὶ ἑλληνικαί. Εἰ δέ τινες ὑπὸ τοῦ ψυχοφθόρου δαίμονος ἐν τῷ μαιῦσθαι συνεπνίγοντο, ἀλλ' ὅμως ἐν τοῖς σφζομένοις ἐτελεῖτο ἡ βουλή τοῦ Ὑψίστου. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἐκρατύνοντο καὶ αἱ ματαίαι εἰς τὴν δεδουλωμένην Ἑλλάδα, καὶ οἱ γνήσιοι υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ ἠΰξανον ἀδρούμενοι, καὶ ἐπληθύνοντο.

• Εὖ δὲ ἐποίει ὁ θεὸς ταῖς ματαίαις καὶ ἐποίησαν ἑαυταῖς οἰκίαν. (α). Ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος καὶ ἔφεξης καὶ τὰ σχολεῖα καὶ οἱ ναοὶ τελειότερον συνεπήγνοντο, καὶ ἡ ταῦτα συνέχουσα καὶ συγκρατοῦσα, καὶ ὅλον τὸ γένος ὡς ἄλλη Κιβωτὸς διασώζουσα, μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἴσχυεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ ἐκρατύνετο. Καὶ Πατριάρχαι αἰοίδιμοι καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ κατὰ τόπους, καὶ ἡ ἐκ τῶν ἀειμνήστων καὶ σοφῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, Παναγιωτάκη (τοῦ εἴτε κατὰ γένος, εἴτε κατ' ἐπιγαμίαν Μουρούζι) καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαυροκορδάτου, ἀρξαμένη γενεὰ τῶν μεγάλων Διερμηνευτῶν καὶ Ἡγεμόνων, ὑπερασπίζοντο γενναϊότερον τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον πρόοδον τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ διδασκαλειῶν καὶ ἡ Ἐξουσία κατὰ καιροῦς ἀπέβαινε μᾶλλον ἀνεκτικὴ καὶ ἠπιωτέρα.

β. ἰβ. Ἄλλ' ἤδη προσεγγιζούσης τῆς δεκάτης ἐνάτης

(α) Ἐξόδ. α', 20, 21.

ἑκατονταετηρίδος ἡ θεία δύναμις τάχει ἀνυπερβλήτω καὶ ἀφάτω ἔλθει, ὡς ἀκτὶς ἡλιακοῦ φωτός, εἰς τὸ γένος τὸ Ἑλληνικὸν ἐπιλάμψασα, ἀνέπλησε τὸ πᾶν σωτηρίου σπέρματος φιλομαθείας δραστηκωτάτης. Τότε καὶ Ἑκκλησίαι λαμπρότεραι ἀνεγείροντο, καὶ Σχολαὶ τελειότεραι ἐπληθύνοντο, καὶ νέοι σπουδασταὶ μετέφερον καὶ ἄλλας ἐπιστήμας ἐκ τῆς Εὐρώπης, καὶ οἱ Ἕλληνες ἀνύφουν ὄμματα καὶ κεφαλὴν εἰς τὸν οὐρανὸν· καὶ αὐτοὶ οἱ ὀρεσίτροφοι υἱοὶ τῆς εὐσεβοῦς ἐλευθερίας ἐπετκόπου ἐκ τῶν βράχων ἄνωθεν μετέωροι καὶ προσεκτικοί. Καθὼς εἰς τὴν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἀπαλλαγὴν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ εἶχεν ἡ Πρόνοια τοὺς Ζοροβάβελ, τοὺς Ἑσδρας, τοὺς Νεεμίας, τοὺς Μακκαβαίους τεττηρημένους, οὕτως εἶχε προπαρεσκευασμένους καὶ τοὺς βοηθοὺς τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ νέου Ἰσραὴλ. Ἐκ τούτων ἦσαν προωρισμένοι καὶ οἱ ἀοίδιμοι Ζωσιμάδαι. « Ἐπάνω πέντε πόλεων, » καὶ « Ἐπάνω δέκα πόλεων » κατέστησεν ὁ Κύριος ἐκείνους τοὺς δούλους, τοὺς πενταπλασίως καὶ δεκαπλασίως τὸ πιστευθὲν ἀργύριον πολλαπλασιάσαντας (α). Καὶ τὴν ἐν εὐεργεσίαις τὸ τοῦ πλοῦτου τάλαντον πληθύνουσαν Ζωσιμαίαν ἀδελφότητα κατέστησεν ὡσαύτως ἐπὶ πόλεων πολλῶν, ἐφ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος, συνεργούσαν, μεταξὺ τῶν πρώτων, καὶ μακρόθεν εἰς ἀνάστασιν τοῦ γένους τῶν ἀδελφῶν. Ἑκκλησίαι καὶ Σχολαὶ ἐμάκρουον πληθύνουσαι καὶ κρατύνουσαι τοὺς υἱοὺς τοῦ νέου Ἰσραὴλ· ταῦτα λοιπὸν πρώτιστα καὶ κράτιστα συνοικοδομοῦσι καὶ οἱ τὴν ἐλευθέρωσιν αὐτῶν ἐπισπεύδοντες Ζωσιμάδαι. Εἶχον δὲ συνεργάτας καὶ γενναίους ἄνδρας καὶ μεγαλορρηεῖς, τοὺς σοφωτάτους

(α) Λουκ. ιθ', 16.18.

τῶν Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τοῦ δύο καθ' ἡμᾶς μεγάλους φωστῆρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδοξίας καὶ σοφίας, τὸν Εὐγένιον καὶ τὸν Θεοτόκην. Τούτων λοιπὸν τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα πολλαπλασιάζουσιν οἱ Ζωσιμάδαι εἰς πολλὰς χιλιάδας διὰ τοῦ τύπου. Εἰς δὲ τὸν ἐν Παρισίοις ἐπὶ πολυμαθεστάτῃ φιλολογίᾳ περικλεῆ καὶ φιλόπατριν Κοραῆν παραδίδουσι τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης. Καὶ πέμπουσι κατὰ καιροῦς ἀπάτας τὰς ἐκτυπούμενας βίβλους, μυριάδας ὄπλων φωτὸς, εἰς τοὺς ἀνεγειρομένους Ἑλληνας. Ἐξήστραψε τέλος ὁ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν συνταράξας, καὶ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην μετέωρον ἀναστήτας ἑλληνικὸς ἀγὼν, ὁ πολυχρόμος ἅμα καὶ πολυώδυνος. Ἄλλ' ἢ ἡ καρδιά τῶν Ζωσιμάδων δὲν ἀπελπίζεται, διότι παρωμοίχζε τὴν ἐπὶ τῆς πέτρας τεθεμελιωμένην ἐκείνην οἰκίαν, ἣν οὔτε βία καταγίδων σφοδρῶν, οὔτε λάβρος ἐκ νεφῶν καταβροχθόμενος ὑετός, οὔτε χαράδραι καὶ χεῖμαθροι προσαρασσόντες δύνανται κλονῆσαι καὶ κατασεῖσαι. Δύω μόνον ἐκ τῆς Πεντάδος ἀπέμειναν (τῶν ἄλλων τριῶν ἀδελφῶν πολὺ πρὸ τοῦ ἀγῶνος πρὸς Κύριον μεταστάτων (α)), ὁ Ζώης εἰς τὴν Μόσχαν, καὶ ὁ Νικόλαος εἰς τὴν

(α) Ὁ Θεοδόσιος ἐτελεύτησεν τῷ 1793, (ὅποτε καὶ ἤρξαντο τὸ πρῶτον εὐεργετεῖν). Ὁ Ἀναστασιος τῷ 1805. Ὁ Μιχαὴλ τῷ 1809. Ὁ Ζώης τῷ 1827 περὶ τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὁ δὲ, τέλος, Νικόλαος τῷ 1842. Φεβρουαρίου 14. Πολὺ πρὶν ἀρξάνται τῶν εὐεργεσιῶν ἐτελεύτησεν ὁ πρωτότοκος Ἰωάννης περὶ τὸ 1786, ἐν Νίκῃ τῆς Ρωσσίας, ἀγαθὸς καὶ αὐτὸς, καὶ συνέμπορος, καὶ ὀμότροπος τῶν ἀδελφῶν, καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν μάλιστα τιμώμενος ὑπ' αὐτῶν. Ὄθεν εἰς τοῦτου μνημόσυνον καὶ τὴν ἐν Νίκῃ Ἐκκλησίαν καθιέρωσαν ἐπ' εὐόματι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Εἶχον δὲ καὶ τρεῖς

Νίζαν. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο κατὰ τὴν τρικυμίαν ἐκείνην
 ὀξέως, ὡς οἱ λεγόμενοι τῶν Διοσκοῦρων ἀπτόρες, ἐπιφαι-
 νόμενοι, ἐνήργουν συντόμως πάλιν, καθὼς οἱ πέντε, προ-
 σιθέντες πρὸς τὸν οἰκεῖον καὶ ὃν ἐκληρονόμησαν ζῆλον
 τῶν ἀδελφῶν. Πολλὰς χιλιάδας χρημάτων εἰσέφερον εἰς
 τὸν ἀείμνηστον τοῦ φθεροῦ ἀγῶνος πρῶταθλον καὶ ἄλλας
 πάλιν ἐφεξῆς, ἥδη λωφῆσαντος τοῦ ἀγῶνος ἐπὶ τοῦ ἀοιδί-
 μου Κυβερνήτου, τοῦ Εἰρηνάρχου καὶ προπομποῦ τῶν σκή-
 πτρων τῆς βασιλείας· καὶ βιβλίων δὲ καὶ τότε πάλιν
 πλῆθος μέγα καὶ πολὺ, τῶν μὲν εἰς σύστημα βιβλιοθήκης,
 τὰ δὲ καὶ πρὸς τὸ διανεμηθῆαι δωρεὰν ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας
 Ἑλλάδος. Ἐφεξῆς δὲ, τέλος, προτετέθη καὶ τὸ νομισμα-
 τικὸν τιμαλοφύλακτον ταμεῖον μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς
 χρημάτων, ὡς καλῆ κορωνῆς στεφανώσῃ τὸ τέλος καὶ
 τῶν δωρεῶν καὶ τοῦ μετὰ σπύργου βίου τῆς Ζωσιμογενεῦς
 καὶ ἀειζῶου ἀδελφότητος. Καθὼς ὁ φωστὴρ τῆς ἡμέρας
 καταβάνων πρὸς τὴν δύστην ἡμέραν καὶ μεγαλοπρεπῶς, πυ-
 ραυγῆς ἀστράπτει καὶ μέγας διὰ τῶν πορφυροπῶν ἀτμί-
 δων, οὕτω καὶ ὁ φωτοφόρος δίσκος τῆς μεγαλοδωρίας
 τῶν Ζωσιμάδων ἐξεπύρσενε μεγαλοπρεπέστατα, προτεγγί-
 ζων εἰς τοῦ βίου τὰς δυσμᾶς. Ἐτι κατὰ τὸ 1827 ἀνε-
 παύθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀοιδίμος Ζῶης, ἀρ' οὐ ἶδε καὶ μα-

ἀδελφός ἐν Ἰωαννίνοις, ὃν ἀξιωμακροῦμενος μάλιστα ἡ Ζωὴ, ἦτις,
 ἐπ' ὀλίγον ζήσαντος τοῦ πρώτου ἀνδρὸς αὐτῆς, ἀπέρωτε καὶ αὐτὴ
 μετὰ τῶν ἄλλων δύο τῶν ἐκ τοῦ προτελευτάτου ἀδελφοῦ Θεοδοσίου
 κατακληθῆναι εἰς αὐτὰς κληροδοσίαν εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ τὰς
 Ἐκκλησίας τῆς πατρίδος, καὶ διέμενε μέχρι τέλους ἀληθῶς ἐκτυποῦ
 τῆς χάρις τοῦ Ἀποστόλου. (Α. Τιμ. ε, 10) «ἐπακολουθοῦσα
 παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ» καὶ ἐπιστατοῦσα εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν πτω-
 χῶν καὶ τὰς ἄλλας τὰς εἰς τὰς πικρῆνους ἐλεημοσύνας τῶν ἀδελφῶν.

κρόθεν τῆς ἀνατιτάτης ἤδη μερίδος τῶν ἀδελφῶν τὴν βα-
 θαίωσιν. Εἰς δὲ τὸν Νικόλαον ἀπέκειτο μακρόθεν ἰδεῖν
 καὶ βασιλεύουσάν τὴν πατρίδα. Καὶ ἶδε, καὶ ἐχάρη δι' ὅλην
 δικτατεῖαν, καὶ οὕτως ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τελευταῖος
 τοῦ πενταδικοῦ τῶν Ζωσιμάδων χοροῦ, ὅστις μέχρις ἐσχά-
 τῆς ἀναπνοῆς διήλθεν εὐεργετῶν.

§. ιγ'. Διήλθε! —διέβη καὶ διήνυσεν ἤδη ἡ Ζώσιμος
 ἀδελφότης τὸν πρόσκαιρον βίον, ὃν εἶχεν ἔλον καθιερω-
 μένον εἰς ἀγαθοεργίας ὑπὲρ τῆς φίλης πατρίδος, θαυμα-
 στὸν φιλογενεῖας φανεῖτα παράδειγμα, καὶ σπανιώτατον
 μεταξὺ πάντων τῶν χριστιανικῶν τῆς Οἰκουμένης ἐθνῶν.
 Ἄλλ' ἤδη, τέλος, ἐπύτατο καὶ ζῶτα καὶ ἀγαθοεργοῦσα. Ἡ
 δωδεκάκρουτος καλλιερῆ τῶν χαρίτων ἀπέσθη πλέον καὶ ἐξη-
 ράνθη. Ἐδύτην ἤδη ἡ πεντάστερος τῆς Ζωσιμίας ἀδελφότητος
 φαῦσις· οὐδ' ἐπιχέει τὰς εὐεργετικὰς αὐτῆς καὶ φεγγιβό-
 λους ἐπιήροας εἰς τὴν ἡγάπα καὶ λίαν ἐπόθει πατρίδα! Ὡ,
 ποσάκις ἐπεθύμησαν ἐπὶ ζῶντες εἰ ἀείμνητοι καὶ αὐτοῖς
 ἰδεῖν ὄρθαλμοῖς καὶ τὸ πᾶσι πάλιν ἔδαρος καὶ τὰς
 ἤδη ἐλευθερὰς Ἑλλάδας τὰ καλὰ, εἰς ἃ τοσοῦτον συνήρ-
 γησαν! Ἦθελον, πάντως ἦθελον ἰδεῖν τὴν γῆν καὶ τὴν
 θάλασσαν τὴν Ἑλληνικὴν, τὰς νήσους, τοὺς κόλπους, τὰ
 ὄρη, τὰς κοιλιάδας, τὰς πεδιάδας, ὅπου μένουσι διηνεκῶς
 ἐντετυπωμένα καὶ τῆς θείας δυνάμεως τὰ θαυμάσια, καὶ
 αἱ ἀριστεφαὶ τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνισθέν-
 των υἱῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἦθελον, πάντως ἦθελον ἰδεῖν
 τὴν μεγάλωρον Πύλον, ὅπου τριῶν τῶν ἐν Εὐρώπῃ με-
 γίστων καὶ θεοφρουρήτων δυνάμεων εἰ ἀνίκητοι στόλοι
 περιέθλαψαν τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος, ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐκ
 τοῦ μνήματος, ὡς ὁ Λάξαρς, θεοῦ φωνήσαντος, ἐξελ-
 θόντα, καὶ ἔλυται αὐτοῦ τὰς ἐκ τοῦ μακροῦ πολέμου πέ-
 δας καὶ κειρίας. « Λύσατε » (εἶπε καὶ πρὸς τοὺς κρα-

ταιοὺς τούτους εὐεργέτας ἢ ζωαρχικὴ τοῦ παμβασιλέως φωνή.) Ἀύσατε αὐτόν, καὶ ἄφετε ὑπάγειν. Ἦθελον, πάντως ἤθελον ἰδεῖν τῆς μετὰ θάμβους ἔλων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσης Ἑλληνικῆς βασιλείας τὸν θεοστήρικτον θρόνον, καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ βασιλεύοντα ὀλβιώτατον πρῶτον ἄνακτα. Ἦθελον ἰδεῖν τοὺς εὐκλεεστάτους ἀριστέας τῶν πεζομάχων καὶ ναυμάχων ἀγωνιστῶν, καὶ στρατὸν ἑλληνικόν, στήθη τῆς βασιλευούσης πατρίδος κατὰ τῶν πολεμίων ἀβραγέστερα τειχῶν. Ἦθελον ἰδεῖν ἐλευθέρας πολιτείας ἀρχὰς πολιτικὰς, βουλευτήρια, δικαστήρια, αὐτὰ τὰ ὑπὲρ ὧν τοσοῦτον ἐκοπίασαν Ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια καὶ τὸ λαμπρὸν Πανεπιστήμιον. Ὡ μετὰ πόσης χαρᾶς καὶ τιμῆς ἔμελλον αὐτοὺς ἐλθόντας ὑποδέξασθαι καὶ ἀρχαί μετὰ τῶν ἀρχομένων, καὶ μάλιστα οἱ σοφοὶ Καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι μετὰ τῆς πολυαριθμοῦ χορείας τῶν μαθητῶν, οἵτινες σήμερον ἐν ὄλῳ τῷ Κράτει φέρουσι τὸ σημεῖον τοῦ πένθους, καὶ εὐχονται ὑπὲρ τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν εὐεργετῶν. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν καὶ μακρόθεν ἐγαρδίως ἐπευξάμενοι καὶ προῖδόντες εἰς τὸ κάτοπτρον τῆς θείας ἐλπίδος τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω πρόοδον καὶ βελτίωσιν τῶν κλητῶν τῆς πατρίδος, ἐνύσταξαν, τέλος, καὶ ἐκοιμήθησαν τὸν ὕπνον τῶν δικαίων. Καὶ αἱ μὲν μακάριαι αὐτῶν ψυχαὶ ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ Νυμφίου, κατὰ τὰς ἰσαριθμοὺς ἐκείνας τὰς πάντε φρονίμους παρθένους τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς, φέρονται τὰς λαμπάδας αὐτῶν ἀκοιμήτους καὶ φαιδράς, καὶ ἀειλαμπῶς καιομένας τῷ φωτὶ τῆς εὐσεβείας καὶ τῷ ἐλαίῳ τῆς εὐποιίας (α). Τὰ δὲ σώματα αὐτῶν ὡς

(α) Ματθ. κί, 1-7.

ἔριμος σίτος, ὡς ἄλωτος θημωνία, συνεκοιμήθησαν εἰς τοὺς φυσικοὺς κόλπους τῆς μητρὸς ὄλων τῶν ὀνητῶν, ἐντίμως καὶ ὀσίως ταφέντα, καὶ τὴν τῆς ἐνδόξου ἀναστάσεως ἀνακλητήριον σάλπιγγα περιμένοντα· « τὰ σώματα αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ ἐτάφη, » ἀλλὰ « καὶ τὸν ἔπαινον αὐτῶν ἐξαγγέλλει ἡ ἐκκλησία »
 (α). Πανταχοῦ τῆς ὀρθοδοξίας ἀναπέμπονται πρὸς Θεὸν ὑπὲρ αὐτῶν εὐχαὶ καὶ δεήσεις· καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν περιβάλλεται πανταχοῦ, καὶ μάλιστα τῆς Ἑλλάδος. Ἡμέραι πρὸς ἡμέρας καὶ ἐνιαυτοὶ πρὸς ἐνιαυτοὺς ἀναγγέλλουσιν « ὀχορὸς τῶν Ζωτιμάδων διήλθεν εὐεργετῶν. » καὶ λαοὶ καὶ πόλεις ἀντιφωνοῦσι, « διήλθεν εὐεργετῶν. »

§. ιδ'. Τούτους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἀγαπητοί, καὶ αὐτοὶ οἱ αἰσθητικοὶ εὐεργέται πρὸς ἡμᾶς ἐπαναλαυβάνουσι, φωνῆν σχεδὸν ἀρίεντες ἐκ τοῦ πλησίον, ἐξ αὐτῶν τῶν πρὸ ἡμῶν εὐεργετημάτων, καὶ πρὸς πάντας ἀγαθοποιῶν παρακαλοῦντες. « Διέρχεσθε εὐεργετοῦντες. » Ναί, χριστεπώνουμε τοῦ Κυρίου λαέ, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν διέρχεσθαι τὸν βίον ἀγαθοποιῶντες ἀλλήλους, τὸ κατὰ δύναμιν ἕκαστος, κατὰ τὴν θείαν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλαδελφείας. Τοῦτον ἀδελφοὶ τὸν βραχὺν καὶ μάταιον βίον πάντες διερχόμεθα ὡς παροῦσαι καὶ διαβάται, « Γενεὰ πορεύεται, καὶ γενεὰ ἔρχεται. » Συνεχῆς τις ὁδὸς πρόκειται εἰς ἡμᾶς ἡ παροῦσα ζωὴ παρατεταμένη, καὶ διερρημένη καθ' ἡλικίας, ὡς ἂν εἰς σταθμούς· καὶ ἀρχὴ μὲν τῆς ὀδοποιρίας ἡ γέννησις, τέρμα δὲ τοῦ ὀδοῦ ἡ τοῦ τάφου σκηνή. Ἐκεῖ, τέλος, κατανῶσιν ἅπαν-

τες, οἱ μὲν προωριότερον, οἱ δὲ κατόπι καὶ ὀψιαιότερον, οἱ
 δε καὶ μετέπειτα, διελθόντες δι' ἄλων τῶν σταθμῶν. Δια-
 φέρεται δὲ τῶν ἄλλων ἑδῶν ἢ τοῦ βίου πορεία κατὰ τοῦτο
 μάλιστα καθότι, τὰς μὲν συνήθειαι ἑδοῦς, ἔστι φέρουσιν
 ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, δύναται τις καὶ ἄπαξ καὶ πολλάκις,
 καὶ γοργὰ καὶ ἄργα, καὶ ὅπως καὶ ὅταν θέλη βιάσθαι, καὶ
 μὴ βιάσθαι μηδὲ ὅπως ὁ μὴ βουλόμενος. Ἀλλὰ τὸν δρόμον
 τοῦ βίου πᾶς ἄνθρωπος, ὅταν ἄπαξ περάτῃ τῶν μητροῶν
 ὠδῶν τὰς πύλας, ἀναγκάζεται ἔπειτα βιάσθαι συνεχῶς
 καὶ ἀδιακόπως, προχωρῶν πρὸς τὸ τέλος ἀνεπίστροφος
 καὶ δρομαῖος. Βιάσθαι, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ χρόνος, ὡς
 βαρῆς ἐπέικτης καὶ διώκτης, ἀδυσώπητος ἔρεττός τε καὶ
 ἡμέρα καὶ νύξ καὶ ὥρα πάντα σοβρῶς ἐπαναλαμβάνει.
 Βιάσθαι! ποῦ; πρὸς τὸν τάφον! Ἐκεῖ σὲ περιμένει ἢ ἀπ'
 αἰῶνος στηλογραφηθεῖσα διαθήκη ἐκείνη τοῦ Αἰωνίου «θα-
 νάτω ἀποθανῆ!» Ἐκεῖ παραδώσεις τὸν χρόνον εἰς τὸν
 χρόνον. Σὺ δὲ πρὸς τὸν ὕψιστον Δημιουργόν σου μεταχω-
 ρήσεις, τὸν Θεὸν τῶν πνευμάτων καὶ πάσης
 σαρκός, οὐτινος ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς ἀνωθεν ἐπι-
 βλέπει εἰς ἅλα τῆς ὁδοπορίας σου τὰ διαθήματα καὶ
 τὰς πράξεις. «Αἱ ὁδοὶ ἡμῶν ἐναντίον αὐτοῦ
 διὰ παντός· οὐ κρυβήσονται ἀπὸ τῶν ὀφθαλ-
 μῶν αὐτοῦ, καὶ ἅπαντα τὰ ἔργα ἡμῶν ὡς
 ὁ ἥλιος (φανερά) ἐνώπιον αὐτοῦ» (α). Ἐπειδὴ
 λοιπὸν ὑπάρχει τοιαύτη καὶ ἀναγκασία καὶ ταχεῖα καὶ
 ἀνεπίστροφος ἢ τοῦ βίου ὁδοπορία, μένει πλέον εἰς ἡμᾶς
 ἢ φροντίς, ἵνα πάντες βιάσθωμεν ἐτοιμαζόμενοι πρὸς τὴν
 μεγάλην ἐκείνην ἀποδημίαν. Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη ἐτοι-

μασία, όταν ἐκπληρώμεν τῆς πρὸς θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης τὰ νενομοθετημένα χρέη. Βαδίζεις ἀδελφεὲ καθ' ὅλους τοὺς σταθμοὺς τῆς ζωῆς « ἐν ὁδῷ δικαίων; » ἔχεις λύχνον τοῖς ποσὶ σου καὶ φῶς ταῖς τρίβοις σου, τὸν νόμον τοῦ θεοῦ; κατεβύβεις καὶ κατορθοῖς τὴν ὁδὸν σου καὶ νεώτερος καὶ ἕως γῆρως καὶ πρεσβείου, στοιχῶν κατὰ τὰς ἐντολάς τῆς θείας δικαιοσύνης (α); τότε διέρχῃ εὐεργετῶν. καὶ ὅτω προχωρεῖς, τσοῦτω μᾶλλον προκόπτεις εἰς τὸν διὰ τῆς εὐσεβείας ἀγιασμόν καὶ καθαρισμόν. « Καὶ ὁ ἅγιος ἀγιασθήτω ἔτι » (β). Καὶ φθάνεις εἰς τὸ τέρμα πλήρης ἀγαθῶν ἐλπίδων, ὡς ἐργάτης πιστός, ὅστις ὑπάρχει πρὸς τὸν Δεσπότην ἀποληψόμενος τοῦ καμᾶτου τὸν μισθόν. Κληθεὶς εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ θεοῦ, ἐπλήρωσας τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς σου, καὶ ἐπιστρέφεις εὐελπίς πρὸς αὐτόν. « Ὁ ἀγαθοπαιῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔστιν, ὁ δὲ κακοποιῶν οὐκ ἔγνωκε τὸν θεόν » (γ). Βαδίζεις πάλιν κατὰ τὰ θελήματα τῆς σαρκός; καὶ περιπατεῖς, οὐ καθὼς σε κέκληκεν ὁ Κύριος, ἀλλ' ἐν ἀνομίαις ποικίλαις, ἀδικῶν καὶ τύπτων τοὺς συνδούλους; (δ) καὶ τότε διέρχῃ, καὶ τοὶ κακεργετῶν καὶ κακοποιῶν, ἀλλ' ὅμως διέρχῃ καὶ τότε, καὶ διαβαίνει ταχέως, οὐδὲ γίνονται τὰ βήματά σου χρονωτέρα καὶ βραδύτερα δι' ὅσας συγχρόνως μετ' αὐτῶν συγεχίζεις πράξεις τῆς ἀδικίας. Καὶ τότε, βῆμα ταχύ καὶ φθάνεις κακοδαίμων εἰς τὸ τέρμα, παρομοιάζων ἀπο-

(α) Ψαλ. α, 6, ρηί, 9.

(β) Ἄποκ. κδ' 11.

(γ) Γ. Ἰωάν. 11.

(δ) Ματθ, κδ, 49.

νενοημένον κατάδικον, ὅστις φέρων ἐπὶ τοῦ τραχήλου τὸ σχοίνιον τῆς ἀγχόνης, ἀτακτεῖ καὶ ἀττημονεῖ καθ' ὁδόν, ἀπαγομῆνος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ἦδη, φερέειπεῖν, διαβαίνεις τῆς ἀνθηρᾶς νεότητος τὸν σταθμὸν πορεύεσαι ἐν ὁδῷ ἀμαρτωλῶν; καταχρᾶσαι τῆς ἡλικίας τὴν ἀκμήν; ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ, πρὸς ὃν ὑπάγεις, Δημιουργοῦ σου, κράζων ὡς ὁ ἄλλος ἐκεῖνος τοῦ Ἰώβ * Ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ ὁδοὺς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι; (α) πορεύου, καὶ κταχρῶντοῦ, καὶ ἀδίκει, διότι θέλεις, * Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ρυπῶν ρυπωσάτω ἔτι. (β) ἀλλ' ὅμως — βιάζε! Ἐφθασας ἤδη εἰς τὸν εὐπαγῆ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας σταθμὸν! πάλιν ἐκτείνεις χεῖρας εἰς ἀνομίαν; καὶ ἐρ' ὅσον μακρύνεις τὴν πορείαν συμμκρύνεις καὶ τὴν ἄλυσιν τῶν ἀδικιῶν σου; καὶ κρύπτεις κατὰ τοῦ συνοδίτου σου σκάνδαλα καὶ παγίδας ἐν ὁδοῦ ταύτῃ ἢ πορεύεσθε κοινῶς; παρανόμει καὶ ἀδίκει, διότι θέλεις. * Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι. Βιάδιζε! Κατήνητας, τέλος, εἰς τῆς γεροντικῆς καὶ πρεσβυτικῆς ἡλικίας τὸν σταθμὸν, τὸν σεσαθρωμένον καὶ ἐτοιμόβροπον. Πάλιν κακοποιεῖς; οὐδὲ προσώχθισας τῇ κακίᾳ; οὐδὲ ἡβουλήθης συνιέναι τοῦ ἀγαθούνα; (γ) ἀλλ' ἔτι μένεις πεπωρωμένος, καὶ ἀπεπαλαιωμένος ἡμερῶν κακῶν; * (δ) ἀδίκει τὸ τελευταῖον, * Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι! Βιάδιζε-, καὶ ὁ τάφος ἐγγύς. Κατάβα! Πρὶν ὅμως

(α) Ἰώβ. να, 14.

(β) Ἀποκαλ. κβ', 11.

(γ) Ψαλ. λβ', 3, 4.

(δ) Σωσάν. 52.

κλείσης τὰ ὄμματα, στρέψον τὸ βλέμμα τῆς συνειδήσεως ὀπίσω. τί βλέπεις; τί ἀκούεις; τὰ μακρὰ τῶν ἀδικημάτων σου ἴχνη, καὶ τὰς κατάρτας τῆς κατόπιν σου ἐπερχομένης γενεᾶς· Ἐπίστρεψον τὰς ὄψεις καὶ πρὸς σεαυτὸν· μόνος ἦδη μένεις καὶ εὐσύνοπτος, ἔρημος πάντων, καὶ αὐτοῦ τοῦ δυστήνου σαρκίου γεγυμνωμένος, αὐτὴν ἔχεις τὴν ψυχὴν. φεῦ! πόσας ἔχει κηλίδας εἰς βάθος ἐντετηκυίας! πόσαι μέλαιναί τῶν πράξεών σου εἰκόνες, ὡς ἂν σκιαὶ φοβεραί, περιστοιχοῦσι τὸ συνειδός σου. « καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν, μετ' αὐτῶν »! Ἀπόβλεψον, τέλος, καὶ πρὸς τὸ περιμένον σε δικαστήριον, οὐτινος αἱ αἰῶνιοὶ θύραι ἦδη ἀνοίγονται ἔμπροσθέν σου. Ὡ ποία φοίκη! Ὅποιος τρόμος! Ὡ φεῖσαι· Κύριε, ἐλέησον Κύριε, καὶ μὴ καταλίπῃς εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην ἀπόγνωσιν μηδένα τῶν πιστῶν σου λατρευτῶν· μηδεὶς ἡμῶν ἀποθάνοι ἐν ταῖς ἀμαρτίαις αὐτοῦ· (α)! ἀλλὰ καταξίωσον ἕκαστον ἵνα τὴν βραχεῖαν τοῦ προτακίτου βίου πορείαν διέλθῃ εὐεργετῶν.

ζ. ιε. Ταῦτα σήμερον ἡμᾶς, ἀδελφοί, συντόμως ὑπομιμνήσκει τὸ μνημόσυνον τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλαδέλφων Ζωσιμάδων, οἵτινες ὅλην αὐτῶν τὴν ζωὴν συνεμέτρησαν πρὸς τὰς εὐποιίας, ἀγαθοποιούντες καὶ ἰδῶ καὶ κοινῇ καὶ δουλεύουσαν τὴν πατρίδα, καὶ βασιλεύουσαν. Σὺ δὲ Κύριε Παντοκράτωρ, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριεούντων, ἐπουράνιε Βασιλεῦ, τὸν θεοσεβέστατον καὶ φιλόχριστον Βασιλέα, ὃν ἐδικαίωσας βασιλεύειν ἐπὶ τῆς γῆς σου, στερέωσον καὶ φώτισον εἰς σωτηρίαν τοῦ λαοῦ σου. Τὴν ἀγίαν ἡμῶν πίστιν, τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν

(α) Ἰωάν. ἦ, 21.

στήριξον ἀσάλευτον εἰς τὰς καρδίας τῶν λατρευτῶν σου·
 Τὰ ἔθνη τὰ τοὺς πολέμους θέλοντα πράυνον· Τὸν κόσμον,
 τὸν πολυτάραχον κόσμον, εἰρήνευσον· Τὴν ἀγίαν σου Ἐκ-
 κλησίαν, τὴν ἐπὶ γῆς στρατευομένην καὶ πολλαχῶς κυ-
 μαινομένην, καλῶς διαφύλαξον· Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς
 ζωῆς ἡμῶν, παράλαβε καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ, καὶ τοὺς
 προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν, ἐν οἷς καὶ
 τοὺς εὐεργέτας Ζωσιμάδας, ἐν σκηναῖς δικαίων τάξον, πᾶν
 ἀμάρτημα τὸ πρὸ αὐτῶν πραχθὲν ὁ μόνος ἀναμάρτητος
 συγχωρήσας, καὶ μετόχους ἀναδείξας τῆς ἡτοιμασμένης
 εἰς τοὺς εὐλογημένους τοῦ πατρὸς σου βασιλείας τε καὶ
 μακαριότητος. Ἀμήν.

Τῶν ἀοιδίμων Ζωσιμάδων, τῶν πιστῶν τῆς ὀρθοδόξου
 Ἐκκλησίας υἱῶν καὶ θεραπευτῶν, αἰωνία ἡ μνήμη.

Τῶν ἀοιδίμων Ζωσιμάδων, τῶν φιλογενεστάτων τῆς
 κοινῆς πατρίδος εὐεργετῶν, αἰωνία ἡ μνήμη.

Τῶν ἀοιδίμων Ζωσιμάδων, Θεοδοσίου, Ἀναστασίου,
 Νικολάου, Ζώη, Μιχαήλ, τῶν φιλαδέλφων τῆς ἐλευθέρως
 Ἑλλάδος εὐεργετῶν, καὶ τῶν γονέων αὐτῶν, καὶ τῶν
 ἀδελφῶν, αἰωνία ἡ μνήμη.

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς
 δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Γραμματείαν
 τῆς Ἐπικρατείας

Ὑστερήσαμεν μὴ ἀπευθυνθέντες πρὸς τὴν Γραμματείαν ταύτην. ὡς μετ' οὐ πολὺ ἐκθησόμενοι πρὸς τε τὴν Κυβέρνησιν καὶ πρὸς τὸ Δημόσιον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνατεθέντων ἡμῖν χρεῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦ, τε εἴπραξις τῶν συνδρομῶν ἔδειτο καιροῦ τινος, καὶ ὁ σεβάσιμος Οἰκονόμος ἀσθενῶς ἔχων ὀψιαιτέρον συνέταξε τὸν ἐκφωνηθέντα λόγον, ἀνεβάλομεν ἐπὶ ποσὸν τὴν δημοσίευσιν τῶν τῆς Ἐπιτροπῆς πράξεων.

Ἐν δὲ τούτῳ χρέος ἡμῶν ἐνομίσαμεν ἵνα μὴ ὑπερβῶμεν ἐπὶ πλέον τὴν πρὸς τὴν Γραμματείαν ἐπιστολὴν ταύτην, δι' ἧς κυρίως παρακαλοῦμεν αὐτὴν, ὅπως βάλῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τὰς βαθείας εὐχαριστήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν γενναίαν συνδρομὴν καὶ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν τὴν συνέργειαν περὶ τὴν τέλεσιν τοῦ μνημοσύνου.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἀσπασάμενος προθύμως τὴν εὐσεβῆ ἐπιθυμίαν, ἣν ἐξέφρασαν οἱ ἐν Ἀθήναις λόγιοι πρὸς τιμὴν τῆς σεμνῆς τῶν Ζωσιμάδων ἀδελφότητος, ἀπέδειξε πασιδῆλως, ὅτι συγκοινωνεῖ τῶν γενναίων αἰσθημάτων, ἅτινα ἀναφαίνονται ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Ἰδίως δ' εὐγνωμονοῦσα ἡ Ἐπιτροπὴ, ὅτι ἡ Αὐτοῦ Με

γαλειότης ἐπέψηφισατο τὴν παρὰ τῶν ἐντολέων αὐτῆς γε-
νομένην ἐκλογὴν, σπεύσει ἐντὸς ὀλίγου, ἵνα δώσῃ τῶν πε-
πραγμένων ἀκριβῆ λόγον πρὸς τε τὸ Δημόσιον καὶ πρὸς τὴν
Κυβέρνησιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἀπριλίου 1842.

Ἡ ἐπὶ τοῦ μνημοσύνου τῶν Ζωσιμάδων Ἐπιτροπή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΙΝΙΑΝ

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΣΧΙΝΑΣ.

ΓΕΩΡ. Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ.

Διδασκαλίας σελ. 10.

εὐερεστήσαντες γρ. εὐεργετήσαντες.

Προσθήκη σελ. 15.

Γεώργιος Καραμάνος ἔδωκε

δρ. 10.